

រៀបរៀងដោយ លោកអាចារ្យ
ឯក ញឹម ធម្មិស្សរោ
ធម៌គិរីមានន្ទសូត្រ ព្រះ

បទព្រហ្មគីតិ

សូត្រនេះគឺអានន្ទ	អនុជតន់ភក្ត្រប្រឹមប្រឹយ័
បានស្តាប់ព្រះជិនស្រី	នាំសេចក្តីមកពណិនា ។
ថាមានកាលមួយថ្ងៃ	ព្រះចមត្រៃភពភគវា
ព្រះអង្គគង់នៅនា	ក្រុងភារាសាវត្តី ។
ក្នុងវត្តជេតពន	ដែលមហាជនទាំងប្រុសស្រី
ស្គាល់ថាវត្តសេដ្ឋី	ឈ្មោះអនាថបិណ្ឌិក ។
សាងថ្វាយព្រះមុនី	មានផែនទីធំពន្លឹក
ប្រគេនទានបាយទឹក	ថ្ងៃយប់ព្រឹកមិនដែលឃ្លាត ។
គ្រានោះថ្ងៃសាយណ្ត	គិរីមានន្ទមានអាពាធ
អានន្ទចូលអភិវាទ	បង្គំបាទព្រះមានជោគ ។
ក្រាបទូលព្រះភគវា	ថាគិរីមានន្ទមានរោគ
អាពាធក្នុងខ្លួនលោក	ជាទម្ងន់ធ្ងន់ណាស់ហើយ ។
ហេតុនេះសូមព្រះអង្គ	ជួយស្រោចស្រង់ឱ្យសះស្បើយ
មានតែព្រះអង្គហើយ	ជួយសង្គ្រោះឱ្យទានផង ។
សម្តេចព្រះភគវន្ត	ប្រោសអានន្ទមិនឱ្យហ្នង
ទ្រង់ឆ្លើយតបវិញស្តង	ដូចបំណងមិនយូរឡើយ ។
ថាណើយចុះអានន្ទ	អនុជតន់ទៅបានហើយ
ជម្ងឺនឹងសះស្បើយ	ដោយសារសូត្រសញ្ញាដប់ ។
គិរីមានន្ទនោះ	លុះបានស្តាប់សញ្ញាដប់
អាពាធរោគនឹងស្ងប់	បានរម្ងាប់គ្រានោះហោង ។

សញ្ញាទីមួយថា	ភិក្ខុណាអ្នកប៉ុនប៉ង
ប្រាថ្នានឹកបំណង	ក្នុងសាសនាតថាគត ។
ហើយចូលទៅកាន់ព្រៃ	នៅអាស្រ័យធ្វើជាវត្ត
ដោយម្លប់ឈើបពតិ	ឬសំចតក្នុងផ្ទះស្ងាត់ ។
ហើយតាំងលើកខន្ធ៥	សញ្ញាចាំគ្មានវិបត្តិ
ដើម្បីនឹងកំចាត់	កងអវិជ្ជាថាដូច្នោះ ។

ចប់ តំណាងទី១

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់នូវសញ្ញាទាំងឡាយ១០នេះ ប្រាប់ទៅព្រះអានន្ត ដើម្បីឱ្យអានន្ត ទៅសំដែងនូវធម៌ដល់ព្រះគិរីមានន្ត ដែលលោកកំពុងតែមានរោគជាទំងន់ ។

សញ្ញាទី ១ គឺ **អនិច្ចសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ថាមិនទៀង ក្នុងខន្ធ ៥ ដូច្នោះគឺ:

បទពាទ្យ ៧

ឱអស់រូបសត្វទាំងឡាយអើយ	ដែលកើតមកហើយមិនទៀងទាត់
រាល់រូបរាងកាយមិនកំណត់	តាមដោយសន្តតិសង្ខារា ។
ទោះទាំងវេទនាក៏មិនទៀង	ដឹងអ្វីតែងល្បឿនរាល់វេលា
តាមដោយអារម្មណ៍មកប៉ះពារ	សុខប្រែក្លាយជាទុក្ខវិញបាន ។
រីឯសញ្ញាការចំណាំ	សំគាល់មិនចាំភ្លាត់ទីស្ថាន
តែងល្បឿងមិនល្អះក្នុងសន្តាន	ចូនកាលក៏ស្ថានថាទៅខុស ។
ទោះបីសង្ខារការតាក់តែង	ក៏ឃើញជាក់ស្តែងទាំងស្រីប្រុស
ចូនកាលតាក់តែងក្នុងផ្លូវខុស	ជាហេតុឱ្យមនុស្សក្លាយជាសត្វ ។
សូម្បីវិញ្ញាណសេចក្តីដឹង	មិនដែលនៅនឹងតែងវិបត្តិ
វិនាសទៅតាមធម្មតាចាត់	ចូរប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងសង្ខារ ។

ចប់ អនិច្ចសញ្ញា តួ១ខន្ធ៥

សញ្ញាទី ២ គឺ **អនត្តសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ថាមិនមែនខ្លួន ក្នុងអាយតនៈទាំង១២ ដូច្នោះគឺ៖

ឱក្ខន្ធនឹងរូបនៃគេយើង	ដែលបានកើតឡើងទាំងស្រីប្រុស
មិនមានខ្លឹមសារសូន្យទាំងអស់	មិនជារបស់នៃខ្លួនឡើយ ។
រីឯត្រចៀកនឹងសំឡេង	ស្រីប្រុសចាស់ក្មេងប្រាប់ឱ្យហើយ
មិនមែនខ្លួនទេណាអ្នកអើយ	ចូរដឹងឱ្យហើយកុំកើតទុក្ខ ។
ច្រមុះនឹងក្លិនជាតុគ្នា	អារម្មណ៍ប៉ះពារកើតវិតក្ក
មិនមែនខ្លួនឡើយមិនមានសុខ	បើគិតទៅមុខទុក្ខគ្មានស្បើយ ។
រីឯអណ្តាតក្នុងនឹងរស	មិនមែនរបស់ខ្លួនសោះឡើយ
ចូរគិតដកចិត្តទុកឱ្យហើយ	កុំធ្វើពោះតើយត្រូវតែខំ ។
ឯកាយជាត្ននឹងសម្បស្ស	លោកអ្នកសប្បុរសកុំច្រឡំ
ថាកាយនៃខ្លួនហើយអភិរម្យ	កាយនេះប្រជុំទុក្ខឥតស្បើយ ។
សូម្បីតែចិត្តនឹងចេតសិក	នោះក៏ពុំនឹកថាខ្លួនឡើយ
មិនមែនខ្លួនទេណាអ្នកអើយ	ចូរដឹងឱ្យហើយក្នុងសង្ខារ ។

ចប់ អនត្តសញ្ញាទី២ តួអាយតនៈទាំង១២!

សញ្ញាទី ៣ គឺ **អសុគតសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ថាមិនស្អាតក្នុងកៈរជ្ជកាយដូច្នោះគឺ៖

រឺអស់រូបកាយសត្វក្នុងលោក	សុទ្ធសឹងស្មោតគ្រោកពេកហួសខ្នាត
ផ្ទុកពេញទៅដោយគ្រឿងមិនស្អាត	មិនគួរសង្វាតនឹងរូបកាយ ។
បើគិតឃើញហើយគួរកុំស្អប់	គួរគិតត្រឡប់ជានឿយណាយ
គួរកុំស្រឡាញ់រូបទាំងឡាយ	ព្រោះកាយនេះដូចអង្កត់ឌុស ។
ក្នុងផ្ទៃផ្ទុកពេញដោយលាមក	មិនគួរដេកលក់ក្នុងការខុស
បើចិត្តមន្ទិលគួរខំដុស	ខំខាត់ឱ្យអស់អវិជ្ជា ។
រូបនេះមានស្បែកស្រោបពីក្រៅ	ជាទីលំនៅរោគនានា
សក់រោមក្រចកធ្មេញចម្អា	មំសាសរសែឆ្អឹងនិងខួរ ។
ទាចបេះដូងធ្វើមវារីក្រពះ	ស្ងួតពោះវៀនខ្លះធំចងព្យួរ
ពោះវៀនតូចៗឆ្ងាយដូចពួរ	ពេនពេញពោះគួរឱ្យនឹកល្ហើម ។

អាហារថ្ងៃចាស់ប្រមាត់ស្នេស្ត
ខ្លាញ់ខាប់ទឹកភ្នែកចេញគួរខ្លឹម
មានទាំងទឹកមាត់ទឹកសម្បោរ
ទឹកមូត្រសឹងមានក្រពះដាក់
មិនស្អាតយ៉ាងនេះគ្រប់រូបកាយ
ខំប្រិតខំប្រៀននឹកជញ្ជឹង

នឹងខ្លះឈាមញើសហូរសើមៗ
ខ្លាញ់រាវហូរឆ្អើមតាមសន្លាក់ ។
ទឹករំអិលហូរហៀរប្រឡាក់
ទាំងអស់នេះអ្នកចូរជ្រាបដឹង ។
គួរកើតនឿយណាយហើយខំប្រឹង
រំពឹងរកផ្លូវទៅនិព្វាន ។

ចប់ អស្ចតសញ្ញាទី៣ តួ១៣:រដ្ឋកាយ!

សញ្ញាទី ៤ គឺ **អារទិនវសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ថាកៈរដ្ឋកាយ មានទុក្ខទោសច្រើនយ៉ាងដូច្នោះគឺ:

ឱកាយនេះហើយមានទុក្ខច្រើន
រូបកាយចាស់ក្មេងជាសម្បុក
រោគកើតក្នុងភ្នែកក្នុងត្រចៀក
កើតក្នុងច្រមុះក្នុងជីវ្វា
រោគកើតក្នុងក្បាលបណ្តាលទុក្ខ
មានកើតក្នុងមាត់ផុតក្តីស្នូន
រោគក្អករោគហិតរោគបួសដូង
រោគក្តៅក្រហាយកាយក្តៅស្មៅញ
រោគឈឺក្នុងពោះរោគវិលមុខ
រោគចុះផ្ទៃភ្នែកស្លក់ស្លាំងខ្វែង
រោគស្រែងរោគស្រកីអណ្តែង
រោគកមរលាយរមាស់ឈាម
អម្បៅអម្បែកក្នុងត្រចៀក
រោគក្អួតចេញឈាមគួរសង្វេគ
មានទាំងរោគឆ្អួតឡប់ប្រមាត់
រោគបួសដូងបាទរោគផ្គុតក្តាយ
អាពាធពីប្រមាត់កម្រើក

មានទោសច្រើនពុំបានសុខ
សម្បុរដោយទុក្ខទោសរោគា ។
ចេញខ្លះគួរល្បែកល្ហើមណាស់ណា
កើតក្នុងកាយពាសពេញខ្លួន ។
ត្រចៀកនឹងមុខគួរថែថ្ងន
រោគខ្លះមានចូនកើតក្នុងធ្មេញ ។
ស៊ីច្រមុះខ្វែងខ្វែងមិនពេញ
រោគជរាដេញសត្វទាំងហ្វូង ។
រោគម្ហូលរោគចុកសៀតដើមទ្រូង
រោគឃ្នង់ម្ហូលរូងបាទចេញឈាម ។
រោគឆ្អួតជ្រូកតែងឆ្អួតគ្មានយាម
រលកកែវទាមតោងខានដេក ។
ដម្បៅងារល្បែកល្ហើមពន់ពេក
មិនគួរតម្រេកនឹងរូបកាយ ។
រោគគ្រុនផ្អែមមាត់ប្រមេស្វាយ
បួសដូងក្នុងកាយទ្វារប្រាំមួយ ។
ពីស្នេស្តកក្រើកញ័ររញ្ជួយ

វិជ្ជុលតាំងឡើងឱ្យកើតព្រួយ
 អាពាធកើតពីខ្យល់កម្រើក
 ញាប់ញ័រសព្វសាច់មិនសប្បាយ
 អាពាធកើតពីធាតុទាំងបួន
 ឱ្យកើតឈឺចាប់ទាំងថ្ងៃយប់
 អាពាធកើតពីប្រែរដូវ
 បៀតបៀនឱ្យបានទុក្ខវេទនា
 អាពាធកើតពីឥរិយាបថ
 ដេកពេកដើរពេកក៏កើតមាន
 ចូនកាលបរិភោគបាយចំណី
 បង្កើតទៅជាព្យាធិរោគា
 អាពាធកើតពីសឹកសត្រូវ
 កើតពីព្យាយាមខំសូត្ររៀន
 អាពាធកើតពីផលអកុសល
 ចេះតែធ្វើបាបបំពានទៅ
 សូម្បីត្រជាក់រងារក្តៅ
 ទោះឈឺជុះនោមការស្នាក់គ្រាក
 ហេតុនេះរូបកាយយើងគេក្តី
 ខំគិតរកផ្លូវធម៌ឱ្យហើយ

មិនកើតតែមួយមានសុសសាយ ។
 ធ្វើឱ្យកក្រើករំពើកកាយ
 ឱ្យកើតខ្វល់ខ្វាយទាំងថ្ងៃយប់ ។
 កម្រើកក្នុងខ្លួនមិនមានឈប់
 កាយនេះឧបទ្រពដោយរោគា ។
 ត្រជាក់ជាញ្ជក់រោគពាធា
 ពួកជនគ្រប់គ្នាច្រៀសពុំបាន ។
 ប្រើមិនប្រាកដហួសប្រមាណ
 ឈឺថ្នាត់ក្នុងប្រាណបានវេទនា ។
 មិនតាមប្រក្រតីខុសវេលា
 លោកអ្នកគ្រប់គ្នាចូរព្រឹតប្រៀន ។
 ដែលដើរដោយផ្លូវមកបៀតបៀន
 ដែលខ្លួនខ្មាសអៀនក្តីល្ងង់ខ្លៅ ។
 ដែលខ្លួនមិនស្គាល់ការខុសត្រូវ
 កម្មនេះស្ថិតនៅមានក្នុងលោក ។
 ឃ្លានស្រែកក៏ហៅថាភោគរោគ
 ក៏ហៅថារោគទាំងអស់ហើយ ។
 គ្រប់រូបប្រុសស្រីកុំកុំនឿយ
 ចូរកុំប្រងើយក្នុងសង្ខារ ។

ចប់ អាទិសញ្ញាទី៤ តួចតរដ្ឋកាយ!

សញ្ញាទី ៥ គឺ **បឋានសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ក្នុងកិរិយាលះបង់នូវវិតក្កៈ ៣ យ៉ាងនឹង
 អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតឡើងហើយខំលះបង់ឱ្យវិនាសចេញចាកចិត្តអស់ទៅដូច្នោះគឺៈ

លោកអ្នកទាំងឡាយត្រូវលះបង់	នូវធម៌ជាអង្គទោស៣យ៉ាង
ដែលធ្វើចិត្តសត្វគ្រប់រូបរាង	តែងឱ្យអ្នកនាងកើតទុក្ខា ។
ព្រោះធម៌ជាទោសមន្តិលចិត្ត	ធ្វើឱ្យវិប្បវិតខុសធម្មតា

តែងមានក្តីល្មោភដោយតណ្ហា	ឱ្យកើតប្រាថ្នាការផ្សេងៗ ។
ទីមួយគឺកាមវិតក្កៈ	ធ្វើចិត្តលោកអ្នកទាំងចាស់ក្មេង
ត្រិះរិះរកកាមដើម្បីលេង	គគ្រឹងគគ្រេងល្បែងហឺហា ។
ទីពីរព្យាបាទវិតក្កៈ	ធ្វើចិត្តនាងអ្នកឱ្យក្តៅផ្សា
បើខឹងកើតឡើងវេលាណា	ផ្ទុំខឹងទុកថាមិនអ្វីទេ ។
ទីបីវិហិង្សាវិតក្កៈ	ត្រិះរិះរកថ្នាក់បៀតបៀនគេ
ឱ្យបានទុក្ខទោសគ្មានទំនេរ	យប់ថ្ងៃគិតរេកតែរឿង ។
ភវង្គៈចិត្តដូចទឹកថ្លា	ធម៌បីឧបមាដូចពណ៌ល្បឿង
លាយក្នុងទឹកច្រើនគង់ព្រឿងៗ	ព្រោះជាតិថ្នាំល្បឿងលាយក្នុងទឹក ។
ចិត្តសត្វដែលកើតអកុសល	ធ្វើបាបមិនស្គាល់យប់ថ្ងៃព្រឹក
ព្រោះទោសទាំងនេះធំពន្លឹក	ចូលមកឱ្យនឹកខាងអកុសល ។
ហេតុនេះលោកអ្នកត្រូវបង្ខំ	លះចិត្តដែលនាំឱ្យកង្វល់
ឱ្យអស់គ្រប់យ៉ាងកុំឱ្យសល់	កុំមានកង្វល់ក្នុងសង្ខារ ។

ចប់ បហានសញ្ញាទី៥ ភ្នំចិត្តត្តងមីពយវ័ង!

សញ្ញាទី ៦ គឺ **វិរាគសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ក្នុងកិរិយាប្រាស់ចាកតម្រេក ព្រោះពិចារណា ឃើញគុណរបស់ព្រះនិព្វានជាទីរម្ងាប់នូវសង្ខារទាំងឡាយដូច្នោះគឺៈ

វិព្រះនិព្វានជាធម៌ស្អិត	ជាធម៌ប្រណិតឧត្តមពេក
ជាទីរម្ងាប់នូវតម្រេក	ដែលសត្វតែងស្រែកដោយតណ្ហា ។
ជាទីរម្ងាប់នូវកំណើត	ដែលកើតជាសត្វសង្ខារ
ជាបុណ្យជាបាបដរាណា	ឱ្យត្រាតែអស់គ្មានសល់ឡើយ ។
លះឧបធិទាំងពួងបាន	តណ្ហាប៉ុន្មានក៏សូន្យហើយ
រំលត់អស់ទុក្ខសុខឥតស្បើយ	ធម៌យ៉ាងនេះហើយហោនិព្វាន ។

ចប់ វិរាគសញ្ញាទី៦ ភ្នំសង្ខារទាំងពួង!

សញ្ញាទី៧គឺ **និរោធសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ក្នុងកិរិយារំលត់នូវសេចក្តីទុក្ខទាំងពួង ព្រោះពិចារណា ឃើញគុណរបស់ព្រះនិព្វានជាទីរំលត់នូវសង្ខារទាំងឡាយដូច្នោះគឺ:

វិព្រះនិព្វានជាធម៌ស្អិត	ជាធម៌ប្រណិតឧត្តមពេក
ជាទីរម្ងាប់នូវតម្រេក	ដែលសត្វតែងស្រែកដោយតណ្ហា ។
ជាទីរម្ងាប់នូវកំណើត	ដែលកើតជាសត្វសង្ខារ
ជាបុណ្យជាបាបដរាណា	ឱ្យត្រាតែអស់គ្មានសល់ឡើយ ។
លះឧបធិទាំងពួងបាន	តណ្ហាប៉ុន្មានក៏សូន្យហើយ
រំលត់អស់ទុក្ខសុខឥតស្បើយ	ធម៌យ៉ាងនេះហើយហោនិព្វាន ។

បឋំ និរោធសញ្ញាទី៧ ត្រូវសង្ខារទាំងពួង!

សញ្ញាទី ៨ គឺ **សព្វលោកេ អនភិវតសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ក្នុងកិរិយាអផ្សុក មិនមាន សេចក្តីត្រេកអរក្នុងលោកទាំងពួង ព្រោះពិចារណាឃើញទោសក្នុងឧបាទានទាំងឡាយ ដែលមាន តណ្ហានឹងទិដ្ឋិជាបច្ច័យឱ្យកើតឡើងដូច្នោះគឺ:

វិឧបាទានមានតណ្ហា	នឹងទិដ្ឋិជាបច្ច័យកើត
ឱ្យសត្វប្រាថ្នាយកកំណើត	វិលស្លាប់វិលកើតក្នុងត្រៃភព ។
ដោយហេតុពួកសត្វភាន់គំនិត	មិនបានរិះគិតឱ្យឃើញគ្រប់
មិនឃើញសត្វកើតស្លាប់គ្មានឈប់	ព្រោះមោហៈខ្ពប់បញ្ញាញាណ ។
មិនឱ្យចិត្តសត្វយល់ឃើញត្រូវ	យល់ត្រង់តាមផ្លូវទៅនិព្វាន
ត្រឡប់កើតកាមុបាទាន	ព្រោះទិដ្ឋិមានពីរប្រការ ។
ទីមួយប្រកាន់ថាកាយឡើង	សត្វលោកតែងល្បឿនក្នុងសង្សារ
ទីពីរឃើញថាសូន្យសង្ខារ	បុណ្យបាបជាការឥតអំពើ ។
ទិដ្ឋិពីរនេះដូចរាជសីហ៍	ទាំងគួរញឹញោលកាចឥតស្មើ
នៅគូហារវាតែងធ្វើ	ឱ្យសត្វសារពើភ័យតក់ស្លុត ។
វិកាមៈរាគាជានុស្ស័យ	ទិដ្ឋិអាស្រ័យឱ្យរន្ធត់
ត្រូវមានចិត្តខ្លាចហើយខំរត់	គេចចេញឱ្យផុតពីត្រៃភព ។
ទុក្ខភ័យអាស្រ័យនឹងតណ្ហា	ឱ្យសត្វនានាបានឧបទ្រព

កើតចាស់ឈឺស្លាប់គ្មានពេលឈប់	សត្វក្នុងត្រៃភពត្រូវលះបង់ ។
លះបាបដោយកាយនឹងវាចា	ចិត្តទៀតសោតណាឱ្យទៀងត្រង់
កុំកាន់យកធម៌ដែលជាអង្គ	ឧបាទានបង់ចងចិត្តឡើយ ។

ចប់ សព្វលោកេ អនតិរតសញ្ញានិ៨ ត្វ១ឧបាទាន!

សញ្ញាទី ៩ គឺ **សព្វសង្ខារេស្ស អនតិរតសញ្ញា** សេចក្តីសំគាល់ថាមិនទៀង ក្នុងសង្ខារ ទាំងឡាយទាំងពួងដូច្នោះគឺ:

គ្រហស្ថបព្វជិតគិតនឿយណាយ	ខ្មាសខ្ពើមចំហាយសង្ខារា
ដែលតាក់តែងសត្វក្នុងលោកា	ដោយឃើញច្បាស់ថាគួរនឿយណាយ ។
គួរខិតទ្រាំគួរស្អប់ខ្ពើម	គួរកុំរអើមកុំរីករាយ
ចំពោះសង្ខារផងទាំងឡាយ	ងាកចិត្តឱ្យឆ្ងាយកុំសង្ការ ។
បើឃើញយ៉ាងនេះគួរខ្មាសទុក្ខ	ខ្មាសទោសទៅមុខកុំស្នេហា
គួរខ្ពើមគួររអើមពេកណាស់ណា	ក្នុងសង្ខារាផងទាំងឡាយ ។
ហេតុនេះលោកអ្នកទាំងអស់គ្នា	គួរប្រឹងការនាវាលំរូបកាយ
គួរលះចោលខន្ធកុំសោកស្តាយ	កុំចង់សប្បាយហួសខ្នាតពេក ។

ចប់ សព្វសង្ខារេស្ស អនតិរតសញ្ញា ត្វ១សង្ខារេនាំ១ឡាយនាំ១ព្វ១!

សញ្ញាទី ១០ គឺ **វេទនាធានស្សតិ** សេចក្តីសំគាល់ក្នុងកិរិយារព្វកតាមនូវខ្យល់ដង្ហើម ចេញចូល ហើយតំកល់នូវស្មារតី មានមុខបែរឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះកម្មដ្ឋានដូច្នោះគឺ:

សញ្ញាទីដប់ភិក្ខុណា	បួសក្នុងសាសនាព្រះជិនស្រី
បួសហើយបានចូលទៅកាន់ព្រៃ	ជ្រកនៅអាស្រ័យដោយគល់ឈើ ។
ឬនៅក្នុងកុដិក្នុងផ្ទះស្ងាត់	អង្គុយប្រតិបត្តិដោយអើពើ
តាំងពែនជើងស្តាំដាក់ខាងលើ	កាយទៀតក៏ធ្វើឱ្យត្រង់ខ្លួន ។
ហើយតាំងដំកល់នូវស្មារតី	បិទទ្វារទាំងបីឱ្យស្ងប់ស្ងួន
ហើយមានសតិរឹងមាំមួន	តាំងរាប់ចំនួនខ្យល់ចេញចូល ។

ខ្យល់ដកដង្ហើមចេញចូលវែង
 បើដកដង្ហើមខ្លីចេញចូល
 ភិក្ខុសិក្សាដឹងពួកខ្យល់
 រម្ងាប់នូវខ្យល់គ្រោតគ្រាតអស់
 ភិក្ខុសិក្សាដើម្បីសោយ
 ព្រមទាំងសុខកាយស្រួលចិន្តា
 ភិក្ខុសិក្សាដើម្បីដឹង
 រម្ងាប់នាមកាយគ្រោតគ្រាតពោក
 ញ៉ាំងចិត្តឱ្យត្រេកក្នុងអារម្មណ៍
 កម្មដ្ឋានដើម្បីដោះសង្ខារ
 ច្រានចិត្តចេញចាកនីវរណៈ
 ប្រារព្ធព្យាយាមខំសង្វាត
 នឹកដល់អស់ខន្ធទាំងប៉ុន្មាន
 ឱ្យកើតត្រៃលក្ខណ៍បីប្រការ
 ក៏កើតវិរាគលះកិលេស
 រំលត់កិលេសចាកសន្តាន
 រំពឹងដឹងសព្វដល់អរិយមគ្គ
 ចំណែកខាងចិត្តលោកនោះសោត

ដឹងក្នុងខ្លួនឯងសព្វទាំងមូល
 ក៏ដឹងត្រកូលខ្យល់ទាំងអស់ ។
 ចេញចូលឥតសល់ដោយច្បាស់លាស់
 ដែលជារបស់សង្ខារ ។
 នូវបីតិដោយចិត្តជ្រះថ្លា
 ដែលកើតពីកាយវិវេក ។
 ចិត្តសង្ខារប្រឹងលះតម្រេក
 ដោយចិត្តវិវេកក្នុងសង្ខារ ។
 ដែលខ្លួនសម្មមានវិចារ
 ដក់ក្នុងការមិនប្រមាទ ។
 មានកាមឆន្ទៈជាដើមអាទិ៍
 លះបង់ប្រមាទក្នុងសង្ខារ ។
 ដែលខ្លួនតែងបានក្នុងសង្សារ
 មានការមិនឡើងជាប្រធាន ។
 វិរកវិសេសក្នុងនិព្វាន
 ចាកទុក្ខទោសបានដល់និរោធិ ។
 បញ្ញាយើញជាក់លះលែងឆោត
 ក៏បាននិរោធិរំលត់ហើយ ។

ចប់ អានាបានស្សតិ ត្រូវព្រះខ្យល់អស្សរាសៈបស្សរាសៈ!

សេចក្តីបរិយាយសញ្ញា ១០ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ប្រទានឱ្យអាននូវរឿន ហើយយកទៅ
 សំដែងឱ្យគឺវិមានន្តភិក្ខុស្តាប់ ដរាបដល់បានជាសះស្បើយរោគាពាធនោះថា ដូច្នោះគឺ៖

ហៃបានន្តថាបើអ្នក	ទៅដល់សំណាក់គឺវិមានន្ត
ចូរតាំងមេត្តាចិត្តឱ្យទន់	ហើយតាំងសូត្រមន្តគឺសញ្ញា ។
តាំងពីទី ១ ដល់ទី ១០	ដរាបដល់ចប់ទៅកាលណា
គឺវិមានន្តស្តាប់សញ្ញា	លុះចប់ក៏ជាគ្រានោះឯង ។

លំដាប់នោះក៏ព្រះអានន្ទ
ជំនួសព្រះអង្គដោយខ្លួនឯង
គ្រានោះភិក្ខុគឺវិមានន្ទ
កាលបើបានស្តាប់សញ្ញាចប់

នាំសញ្ញាមន្តទៅសំដែង
ដល់ហើយក៏ផ្ទៀងសញ្ញាដប់ ។
កំពុងឈឺស្ទើរសន្លប់
រោគក៏រម្ងាប់ជាទៅហោង ។

ពាក្យកាព្យផ្ទៀងសេចក្តីពី គិរីមានន្ទសូត្រ
ចប់ ដោយសង្ខេបប៉ុណ្ណោះ!

សុខុមលក្ខណៈ អនិច្ចារិនី ១

បទពាក្យ ៧

ខន្ទ៥មិនទៀងតែងល្បឿងឃ្នាត	លោកធាតុទាំងអស់ឥតសល់អ្វី
កើតស្លាប់ៗកើតកំណើតថ្មី	ឥតបីស្រាកស្រាន្តគ្រប់ប្រាណសត្វ ។
ជរាគ្រាំគ្រាជាធម្មតា	ខន្ទ៥ក្តីណាក៏វិបត្តិ
ឃ្នាតចាកក្តីពិតប្រទ្ធិស្ងប់ស្ងាត់	ឥតអ្វីបញ្ចេញឱ្យទៀងបាន ។
រូបក្ខន្ធមិនទៀងគ្រប់ៗថ្នាក់	ធ្មេញបាក់សក់ស្កូវឥតសល់ខាន
ភ្នែកប្រែបែរជាស្គាល់មិនបាន	ទីស្មានប៉ុន្មានរង្វេងវល់ ។
ត្រចៀកច្រមុះអណ្តាតកាយ	ប្រែក្លាយទាំងអស់ឥតមានសល់
សំឡេងក្តិនរសសម្បជ្ឈវល់	វិលវល់យល់ដឹងដំណឹងសព្វ ។
ធម៌ណាមិនទៀងតែងឃ្លៀងឃ្លាត	ធ្វើឱ្យលោកធាតុប្រែត្រឡប់
ធម៌នេះជាទុក្ខមុខគួរស្តាប់	មិនមានពេលចប់ចុះសោះឡើយ ។

ចប់អនិច្ចារិនី ១

ទុក្ខនី ២

រូបកាយទាំងឡាយនៃពួកសត្វ	វិបត្តិមិនសុខទេអ្នកអើយ
ទាំងចិត្តចេតសិកក៏ឥតស្បើយ	ខន្ទ៥នោះហើយក៏ដូចគ្នា ។
ទុក្ខខ្លះប្រព្រឹត្តទៅតាមកាយ	ខ្លះផ្សាយទៅតាមមនោទ្វារ

ទទួលយកទុក្ខទៅទំពារ	វេទនាក៏សោយតាមអារម្មណ៍ ។
សញ្ញាសង្ខារនិងវិញ្ញាណ	ទទួលសោយបានដោយនិយម
ក្រែបយកក្តីទុក្ខក្តៅអូលង់	ទាំងតូចទាំងធំមិនសល់ខាន ។
ទុក្ខនេះឈ្មោះដើមមានដប់កង	សត្វផងកន្លងឆ្លងមិនបាន
លោកបីជាមុំដូចជើងក្រាន	ទ្រទុក្ខឥតក្សាន្តខានពេលណា ។
ធម៌ដែលធ្វើសត្វឱ្យកើតទុក្ខ	ឥតសុខសប្បាយកាយចិន្តា
ធម៌នោះជាឈ្មោះអនត្តា	សាស្ត្រាទេសនាថាត្រៃលក្ខណ៍ ។

ចប់ទុក្ខទី ២

ទី ៣ អនត្តា

អនត្តាប្រែថាមិនមែនខ្លួន	សោះសូន្យមិនមួនគ្រប់ៗថ្នាក់
រូបកាយទាំងមូលជាអប្បលក្ខណ៍	គ្រប់រូបនាងអ្នកទាំងប្រុសស្រី ។
មិនមែនរបស់យើងទេណា	កាយចិត្តវាចាទ្វារទាំងបី
លោកនេះឬលោកខាងមុខក្តី	បុរីរម្យរដ្ឋខណ្ឌសីមា ។
ទោះបីបង្កាប់ប្រាប់ពន្យល់	ក៏ឥតបានផលដូចប្រាថ្នា
ដូច្នោះនេះឈ្មោះអនត្តា	ប្រែជាមិនមែនខ្លួនសោះឡើយ ។

ចប់ អនត្តាទី៣ វិន សុខុមលត្ថូណៈតែប៉ុណ្ណោះ!

ទិដ្ឋព្យាណាខសិរមហាមាយា

បទពាគ្យ ៧

ឱប្រុសពន្លកមាសម្តាយអើយ	កូនអើយអ្នកស្តមអិម្ហូណា
ម្តាយស្តាយអ្នកពេកឥតឧបមា	ឧបមេយ្យយ៉ាងណាក៏ពុំបាន ។
កូនអើយកូនកើត៧ថ្ងៃ	ខ្លួនម្តាយក្សិណក្ស័យចាកចោលឋាន
ទៅកើតត្រៃត្រឹងស្មតិពិមាន	នាឋានទេវលោកលុះឥឡូវ ។
ម្តាយដឹងដំណឹងដោយទេវតា	ប្រាប់ថារូបកូនល្អពេកកូរ
ទ្រង់ទ្រាយឆោមឆាយឥតអាស្រូវ	ឥឡូវម្តេចស្តមអិដល់ម្លោះ ។

ម្តាយមើលទៅអ្នកសព្វរាងកាយ
 រលួយចិត្តធ្វើមក្នុងទីនេះ
 ឱប្រុសម្តាយអើយម្តេចអភ័ព្វ
 មានស្រីជំទង់ចាំគាល់ហ្វៅ
 មិនសមបើកូនមកក្សិណក្ស័យ
 គួរណាស់តែក្ស័យក្នុងប្រាង្គប្រា
 ស្តមអើយស្តមណាស់ឃើញតែអ្វីង
 អ្នកឃើញម្តាយទេប្រុសម្តាយអើយ
 ម្តាយមកជួបមុខកូនពិសិ
 កូនអើយក្រោកឡើងណាប្រុសណា
 នាកាលសម្តេចព្រះសាស្តា
 ស្តេចប្រែព្រះអង្គពុំលង់ឡើយ
 បពិត្រព្រះមេរីមានគុណធ្ងន់
 ទូលបង្គំសូមយាត់ព្រះមាតា
 ទូលបង្គំមិនស្លាប់ទេម្ចាស់ថ្លៃ
 ហេតុនេះសូមអ្នកស្រាកទុក្ខស្បើយ
 និទានប្រវត្តិព្រះសាស្តា
 រឿងមហាមាយាទ្រង់សោយសោក
 រឿងនេះអ្នកតែងបានស្រង់យក
 ព្រមទាំងសំស្រ្តីតសព្វសេចក្តី
 បញ្ចប់សេចក្តីខ្លីប៉ុណ្ណោះ
 សប្បុរសអ្នកស្តាប់ទាំងប៉ុន្មាន

កូនអើយម្តាយស្តាយស្ទើររលេះ
 បើម្តេចទៅហើយយ៉ាងណាទៅ ។
 ពីដើមអ្នកធ្លាប់មានលំនៅ
 គ្មាននៅទំនេរយប់ថ្ងៃណា ។
 ក្នុងព្រៃម្នាក់ឯងណាប្រុសណា
 សាទព្រះបិតាណាកូនអើយ ។
 ភ្នែកស្នាក់ល្អកំស្លឹងអស់ទៅហើយ
 កូនអើយម្តេចឡើយមិនចរចា ។
 ហេតុអ្វីមិនស្តីនឹងមាតា
 កុំនៅនិទ្ទ្រាណាប្រុសអើយ ។ (ស្រីសូត្រ)
 ព្រះវាចាមាតាហើយ (ប្រុសសូត្រ)
 ទ្រង់ឆ្លើយតបទៅដូច្នោះថា ។
 លើសលន់ឥតបីនឹងឧបមា
 កុំសោយសោកណាម្ចាស់អើយ ។
 ថ្វីបើវារីយ៉ាងនេះហើយ
 ម្ចាស់អើយសូមវិលទៅទេវលោក ។
 ទុក្ខរកិរិយាច្រើនប្រយោគ
 អមោក្ខដល់បុត្រវត្តពិសិ ។
 ចេញមកអំពីព្រះបាលី
 សប្បុរសប្រុសស្រីស្តាប់ឱ្យបាន ។
 ឈប់ស្ទែះបង្អង់រឿងនិទាន
 សូមបានអានិសង្សច្រើនណាស់ហោង ។

ចប់ ទំនួញនាងសិរិមហាមាយា

ព្រះអង្គទ្រង់ធ្វើទុក្ខក្នុងកិរិយា

បទពាក្យ ៧

ដំណាលកាលអង្គព្រះនាយកៈ	ស្តេចធ្វើទុក្ខក្នុងព្រឹក្សា
ក្នុងព្រៃឧរុវេលស្រុកគយា	នេរព្វរាមហានទី ។
ជាស្ទឹងជាន់ចាស់ពីបុរាណ	ដែលបានស្សីឈ្មោះសុសធរណី
ពេលនោះសម្តេចព្រះមុនី	ស្វែងរកពិធីពោធិព្យាណ ។
ទ្រង់ចូលទៅរៀនក្នុងសំណាក់	តាបសពីរនាក់ដែលបានឈាន
ទ្រង់ឃើញថារកសារៈគ្មាន	ទ្រង់ឈប់សមាទាននឹងគ្រូនោះ ។
ហើយទើបទ្រង់តាំងបធានធំ	ដោយទ្រង់និយមមិនរើរុះ
ទ្រង់តាំងព្យាយាមក្នុងទីនោះ	មិនបាច់ពិគ្រោះអ្នកដទៃ ។
ដំបូងទ្រង់ប្រើខ្យល់ចេញចូល	ឱ្យមូលប្រមូលទៅតាមផ្ទៃ
លុះខ្យល់នោះជួលរំជួលក្រែ	ក្សត្រផ្ទៃស្ទើរក្ស័យព្រះជន្មា ។
ទើបទ្រង់បង្វែរអស្សាសៈ	ព្រមទាំងបស្សាសៈវាតា
ឱ្យបក់ទៅតាមព្រះសិរសា	ដោយទ្រង់ប្រាថ្នាឆាប់បានត្រាស់ ។
ខ្យល់ដែលទ្រង់ប្រើខុសទំនង	ដំណើរដើមទងប្រែក្រឡាស់
ព្រោះខុសដំណើរទំនងចាស់	ខ្យល់ប្រាសទទឹងរីងកាយា ។
ទ្រង់បានជាប្រើខ្យល់ដូច្នោះ	ដោយទ្រង់គិតរិះជ្រួសតម្រា
ព្រោះចង់បានត្រាស់ឆាប់ណាស់ណា	ជាព្រះសាស្តាដ៏ក្សេមក្សាន្ត ។
ក្រោយនោះទ្រង់គិតថាអាត្មា	ឆាន់ភោជន៍ភត្តាលើសប្រមាណ
មានធម៌ប្រមាទក្នុងសន្តាន	ទើបបានអាត្មាក្របានត្រាស់ ។
ក៏ទ្រង់បន្ថយនូវភោជន	ដោយហេតុទ្រង់គន់គិតជ្រាបច្បាស់
ថាហេតុអាហារប្រាកដណាស់	បានជាក្រត្រាស់សម្តោធិ ។
ព្រះលោកនាថទ្រង់ឈ្នុងយល់	វិលវល់ព្រះទ័យតែវកិរិ
តិចចុះដូច្នោះសព្វនាទី	សម្តីបន្ថយដរាបអស់ ។
លុះអត់អាហារលែងសោយហើយ	លោកអើយពេលនោះព្រះទ្រង់យស
ស្តាំងស្តមស្លេកស្តាំងអង្គទាំងអស់	ទ្រង់យសដួលចុះលើផែនដី ។
រូបទ្រង់ដែលដួលលើពសុធា	ឥតព្យាតិនានាប្រុសឬស្រី

ណាមួយមកជួយថ្នាក់ថ្នមបី	អង្គព្រះជិនស្រីគ្រានោះឡើយ ។
ទេវតាជាពួកស្តេចមារា	ដឹងថាទ្រង់ដួលដូច្នោះហើយ
មកពោលចំអកឱ្យព្រងើយ	ថាសិទ្ធិត្ថអើយអ្នកត្រាស់ចុះ ។
ហើយហោះទៅទូលព្រះបិតា	សុទ្ធាទន័រវាជាក្នុងគ្រានោះ
ស្តេចបានជ្រាបហេតុហើយដូច្នោះ	តែជ្រាបហេតុនោះថាមិនពិត ។
ចំណែកសិរិមហាមាយា	គង់នៅប្រាង្គប្រាសាទវិចិត្រ
នាងជាមាតាព្រះទ្រង់ឫទ្ធិ	ទ្រង់ស្ថិតនៅស្ថានត្រៃត្រីង្សា ។
នាងដឹងថាព្រះឱរសថ្លៃ	ដួលដេកក្នុងព្រៃឧរុវេលា
ម្នាក់ឯងកណ្តែងឥតគ្នា	វេទនាលំបាកឥតស្រាកឡើយ ។
នាងហោះចុះចាកត្រៃត្រីង្សា	នេត្រានាងទតយល់ច្បាស់ហើយ
ឱបបាទចមមកុដបុត្រត្រាណត្រើយ	ហើយទ្រង់វិយោគសោកទូញថា ។

ចប់ ព្រះអង្គទ្រង់ធ្វើទូត្វះភិរិយា

បរិនិព្វានកថា

បទពាគ្យ ៧

ដំណាលកាលអង្គព្រះទ្រង់ញាណ	យាងចូលនិព្វានមានកម្រិត
ក្រោមដើមរាំងភ្នំព្រៃជុំជិត	បរិស័ទមូលមិត្តពេញត្រៀបត្រា ។
នៅថ្ងៃអង្គារ ១៥ កើត	ក្នុងខ្លឹមវិសាខមាសា
ឆ្នាំម្សាញ់បញ្ចស័កសំរិទ្ធរា	វេលាព្រឹកព្រាងខាងដើមថ្ងៃ ។
ពេលពេកបច្ចុសព្រឹកព្រហាម	នាយាមអង្គារប្រសើរថ្ងៃ
ពេលនោះបរិស័ទយំសោកក្រៃ	ស្តាយព្រះចមត្រៃគ្រប់ៗគ្នា ។
ខ្លះស្តាយធ្លាប់ស្តាប់ច្បាប់ឱវាទ	ស្តាយត្រាច់បិណ្ឌបាតតាមសាស្តា
ខ្លះស្តាយធ្លាប់ស្តាប់សំព្វទេសនា	គ្រប់គ្នាទាំងអស់ឥតមានសល់ ។
ក្នុងព្រៃសាលវីនលានរំពង	គឺកកងទាំងអស់សព្វសាកល
ផ្ការាំងជម្រុះជ្រុះទាំងផល	ថ្វាយដល់ព្រះមុនិន្ទពិនលោកា ។

លុះដល់គ្រាក្រោយព្រះអានន្ត
 អ្នកស្រុកស្រីប្រសទាំងអស់គ្នា
 បពិត្រអានន្តជាម្ចាស់ថ្ងៃ
 មានព្រះគុណច្រើនយ៉ាងលើសលុប
 យើងខ្ញុំធ្លាប់ឃើញព្រះអរហន្ត
 ថ្ងៃនេះបាត់អង្គព្រះសាស្តា
 អានន្តលោកមានព្រះទ័យទន់
 ពីរឿងព្រះអង្គមិនឃើញមក
 ព្រោះអីសម្តេចព្រះទ្រង់ញាណ
 បានជាបាត់បង់អង្គព្រះសាស្តា
 ញោមអើយកម្មកាចរបស់យើង
 ចាប់ដើមពីថ្ងៃនេះតទៅ
 សង្ខេបសេចក្តីនៃនិទាន
 បញ្ចប់ប៉ុណ្ណោះស្ទើរថា

និមន្តបិណ្ឌបាតប្លែកធម្មតា
 វិន្ទាបង្គំយំសួរសព្វ ។
 ចុះព្រះចមត្រៃមកដុំត្រៃភព
 ស្តេចទ្រង់ប្រារព្ធត្រាច់ទៅណា ។
 ជាមួយអានន្តជាធម្មតា
 មិនឃើញយាត្រានិមន្តមក ។
 ដោយព្រមហាជនគេសួររក
 លោកយកព្រះហស្តខ្ទប់ភត្រា ។
 យាងចូលនិព្វានទៅហើយណា
 ឃើញតែអាត្មាម្នាក់ឯងនៅ ។
 ឱ្យយើងព្រាត់ប្រាស់ព្រះចមថៅ
 យើងនៅកំព្រាគ្រប់រូប ។
 បរិនិព្វាននៃកថា
 បរិបុណ្ណាបរិបូណិហោង ។

ចប់បរិនិព្វានតថា!

និព្វានសូត្រ

បទពាក្យ ៧

កាលអង្គសម្តេចព្រះទ្រង់ញាណ
 ក្នុងដៃមល្លរដ្ឋកុសិនារា
 ក្នុងឆ្នាំម្សាញ់វិសាខា
 រាត្រីខ្សោយហើយពេលទៀបព្រឹក
 បច្ចុសម័យថ្ងៃជិតរះ
 ចេញហើយចូលទៀតទើបនិព្វាន
 នៃឈានទី ៤ និងទី ៥
 លោកធាតុទាំងម៉ឺនញ័រដូចគោរ

ស្តេចចូលនិព្វានមានអស្ចារ្យ
 លើផែនថ្មដាម្លប់សាលព្រឹក្ស ។
 ពេញបូណិអង្គារល្អពន្លឹក
 ព្រះអង្គទ្រង់នឹកដល់និព្វាន ។
 ស្តេចទ្រង់បិទព្រះឱស្ឋចូលឈាន
 និរោធក្នុងឈានជាចន្លោះ ។
 កើតអស្ចារ្យមាំក្នុងគ្រានោះ
 ទៅខាងលើនោះដល់ស្ថានព្រហ្ម ។

ខាងក្រោមដល់រងបាតធរណី
 ពួកមនុស្សទេវតាមារឥន្ទព្រហ្ម
 ពេលនោះមានផ្កានាគបុស្ស
 ទេវតានាំមកបាចបូជា
 សហម្បតីព្រហ្មសរសើរ
 ព្រះអង្គឈ្នះពួកបញ្ចមារ
 ព្រះឥន្ទពោលថាអនិច្ចា
 អម្បាលត្តអង្គព្រះទ្រង់ញាណ
 អនុរុទ្ធថាព្រះតថាគត
 បស្សាសៈគ្មានសល់ត្រង់ណា
 អានន្ទពោលថាព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ
 មានហេតុអស្ចារ្យខ្លាំងពេកហើយ
 មនុស្សទេវតាព្រាហ្មណ៍នឹងពួកក្សត្រ
 រៀរលែងតែអង្គអរហន្តា
 ឱ! ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមកុដត្រៃលោក
 ចោលពួកបរិស័ទច្រើនសែនលាន
 យើងខ្ញុំជ្រកក្រោមម្លប់សាសនា
 ដោយសារភេត្រាធម៌ព្រះអង្គ
 ស្តាយអើយស្តាយអង្គព្រះទ្រង់ញាណ
 ស្តាយណាស់ធ្វើមស្តតស្ទើររបេះ
 ស្តាយអើយស្តាយទ្រង់ធ្លាប់ប្រទាន
 ស្តាយធ្លាប់ថ្វាយទាននឹងសាស្តា
 ស្តាយអើយសែនស្តាយព្រះកាយទ្រង់
 ទ្រង់ជាប្រធាននៃពួកសង្ឃ
 ឱ! ស្តេចមច្ចុមារកំណាច
 ព្រះជន្មព្រះពុទ្ធដូចសព្វសត្វ

ញាប់ញ័រគ្រប់ទីស្ថានតូចធំ
 ទូញសោកស្រែកយំស្តាយសាស្តា ។
 ជ្រុះរោយរាយចុះចាកស្នេហា
 ព្រះសពភគវាជាអស្ចារ្យ ។
 ថាផុតដំណើរភពសង្សារ
 ស្តេចដាក់សង្ខារចូលនិព្វាន ។
 សត្វក្នុងលោកាមិនឡើងប្រាណ
 គង់ចូលនិព្វានដូចនេះណា ។
 ផុតខ្យល់រលត់អស្សាសា
 ដូចលត់ជ្វាលាតតនៅឡើយ ។
 ស្តេចនិព្វានផុតពភទៅហើយ
 កើតឱ្យព្រឹស្ស័កព្រឹលោមា ។
 ក៏កើតវិបត្តិសោយសោកា
 យំស្តាយសាស្តាព្រះទ្រង់ញាណ ។
 ម្តេចឡើយទ្រង់ជោគចូលនិព្វាន
 នរណាទូន្មានជួយព្រះអង្គ ។
 សង្ឃឹមសាស្តាជួយស្រោចស្រង់
 ម្តេចឡើយក៏ទ្រង់និព្វាននេះ ។
 មិនគួរនិព្វានអ្វីឆាប់ម្ល៉េះ
 ទ្រង់តឹងស្ទើររប្រេះទៀបមរណា ។
 ពុទ្ធដីកាទូន្មានយើងរាល់គ្នា
 ស្តាយស្តាប់ទេសនាផ្ទាល់ព្រះអង្គ ។
 សារីកធ្លាប់គាល់គង់រហង់
 ឥឡូវព្រះអង្គនិព្វានបាត់ ។
 ម្តេចឡើយមិនខ្លាចហ៊ានមកកាត់
 ឱ្យនិព្វានបាត់ទៅស្ងាត់ឈឹង ។

គ្មានចិត្តអាណិតចិត្តមេត្តា	គ្មានចិត្តករុណាធ្វើយ៉ាងហ្នឹង
គ្មានគិតយោគយល់ថាទីពឹង	ជាទីពុំនឹងយើងរាល់គ្នា ។
យើងខ្ញុំព្រះអង្គបាត់ទ្រង់ជោគ	បីដូចផ្ទៃលោកបាត់សុរិយា
មានតែងងឹតតភ្នំថ្នាំ	ព្រោះម្ចាស់សាសនានិព្វាហើយ ។
យើងខ្ញុំអ្នកតែងនឹងផ្ទៃគុណ	សូមតេជះបុណ្យបានដល់ត្រើយ
ជួយឱ្យទុក្ខភ័យរោគសះស្បើយ	ដរាបដល់ត្រើយនិព្វានហោង ។

បឋមនិព្វានសូត្រ តែម្ង៉ៃឆ្នោះ!

ពិម្ពាទិលាម

កាលពោធិ្យ ៧

នាកាលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់	បានត្រាស់ហើយស្តេចមកសំដែង
ព្រះធម៌ទេសនានៅនាល្ងែង	ប្រាសាទកន្លែងព្រះបិតា ។
ព្រះបាទសទ្វោទន៍ទតបរិស័ទ	ឃើញបាត់តែនាងរត្នពិម្ពា
មិនឃើញនាងមកស្តាប់ទេសនា	រាជាទ្រង់ត្រាស់ប្រើទាសី ។
ឱ្យទៅអញ្ជើញព្រះពិម្ពា	ឱ្យទ្រង់លីលាមកឆាប់ខ្លី
ថាដ្បិតភស្តុជាស្វាមី	ចក្រឹមកគង់នៅប្រាសាទ ។
របស់ព្រះបិតាឯណោះ	សូមនាងយាងចុះដោយខ្លីឃ្នាត
ប្រញាប់ប្រញាល់ណានាងនាថ	ដ្បិតព្យាទិជួបជុំចាំតែនាង ។
ទាសីទៅដល់ក៏ពោលផ្អែង	សំដែងរៀបរាប់ក្រាបទូលភ្លាង
ទៅតាមទំនងឥតមានឃ្នាង	ព្រះនាងក៏ជ្រាបសព្វសេចក្តី ។
ទង្គិះតានតឹងរឹងចង្អៀត	ខំឆ្លៀតមានព្រះសវនីយ៍
ចំពោះទៅរកនាងទាសី	ថាសូមប្រណិខ្ញុំផងរ៉ា ។

នាំពាក្យពិតត្រង់របស់ខ្ញុំ
 ឱ្យស្តេចបានជ្រាបសព្វកិច្ចា
 ព្រោះពិម្ពាខ្ញុំមិនសមស័ក្តិ
 កើតកើរអប្រិយអង្វែងឆ្មាំ
 បើព្រះអយ្យបុត្រទ្រង់ជ្រាបថា
 កំសត់នៅក្នុងប្រាសាទបី
 ឬទ្រង់ភ្លេចទឹកនៃងហើយ
 ប្រសិនបើទ្រង់គិតរិះរក
 បើច្នេះពិម្ពាសូមក្រាបលា
 ព្រមទាំងភស្តុជាតម្តែង
 នៃនាងទាសិស្រីបំរើ
 ចូរទូលឱ្យគ្រប់កុំបីលាក់
 ទាសិក៍ក្រោកចាកអាសនៈ
 ដល់ហើយក៏ទូលព្រះរាជា
 ព្រះបាទសុទ្ធាទន៍ជ្រាបតាមពិត
 លើកហត្ថទាំងពីរថ្វាយបង្គំ
 គួរណាស់ពេលនេះព្រះភគវិន្ត
 សាទនាងពិម្ពាគ្រានេះណា
 ដូចកាលដែលទ្រង់យាងយាត្រា
 ពិម្ពាមានចិត្តគិតចំបែង
 បានដឹងដំណឹងដោយទេវបុត្រ

ទៅក្រាបបង្គំទូលបិតា
 កុំឱ្យភស្តុស្តេចរងចាំ ។
 ជាស្រីអប្បល័ក្ខណ៍អ្នករងកម្ម
 រងចាំតែពេលក្ស័យជីវិត ។
 ពិម្ពាខត្តិយាជាមហេសី
 ហេតុអ្វីក៏ស្តេចមិនយាងមក ។
 ម្ចាស់អើយម្តេចទ្រង់មិនលែលក
 គួរតែយាងមកដល់កន្លែង ។
 បិតាមានគុណធ្ងន់ជាក់ស្តែង
 ស្លាប់ចាកកន្លែងថ្ងៃនេះជាក់ ។
 ចូរកុំសើរើធ្វើអល់អាក់
 តាមថ្នាក់ដូចយើងបានពណិនា ។
 នាំពាក្យសច្ចៈនាងពិម្ពា
 តាមឃ្លាតឃ្លាតពាក្យតូចធំ ។
 ខិតចូលទៅជិតព្រះបរម
 ទូលផ្សំសេចក្តីដូច្នោះថា ។
 ស្តេចទ្រង់និមន្តទៅប្រាង្គប្រា
 ដ្បិតនាងសោកាអស់កាលវែង ។
 ទៅរកប្រាជ្ញាញាណនេះឯង
 យំសោកក្តែងៗរាល់វេលា ។
 ប្រាប់ថាចមម្តុំអត់ភោជនា

ស្តាំងស្តមស្លេកស្តាំងខ្លាំងមហិមា	ដួលលើពសុធាមហាប្រថពី ។
ប្រាប់ថាទ្រង់រងទុក្ខពេកក្រៃ	ស្ទើរក្ស័យព្រះជន្មសូន្យសញ្ញា
ហើយប្រាប់បន្ទូលដល់ទេវី	កុំឱ្យនារីសោកឡើងឡង់ ។
ពេលនោះពិម្ពានារីវត្ត	ស្មារតីស្ទើរភ្នាត់ស្រីវរវង្ស
នាងអត់អាហារតាមព្រះអង្គ	ចិត្តត្រង់នឹងទ្រង់ពេលណាស់ណា ។
ជួនកាលផ្ទះផ្ទាល់លើផែនដី	ឱ្យដូចស្វាមិមិនរូញរា
ហេតុនេះគួរហើយព្រះភគវា	មេត្តាពិម្ពាគ្រានេះឯង ។
ឯព្រះបរមពុទ្ធក្នុង	មានព្រះបន្ទូលសំរួលថ្លែង
ថាពិតមែនហើយព្រះគម្ពីរ	ពិម្ពាចំបែងសង្រេងណាស់ ។
ពិម្ពាមានចិត្តទៀងត្រង់ជាក់	ស្មោះស្ម័គ្រគតតល្បឿនទេណាម្ចាស់
មិនត្រឹមតែក្នុងជាតិនេះច្បាស់	ចិត្តត្រង់យូរណាស់គ្រប់ៗជាតិ ។
ទើបទ្រង់ស្តេចយាងចាកដំណាក់	ព្រមទាំងសារីរកដ៏សីហនាទ
លុះដល់ទៅជិតប្រាង្គប្រាសាទ	ស្តាំងស្អាតជាទីព្រះពិម្ពា ។
ហើយផ្តាំសារីរុក្ខត្រង់មោគ្គល្លាន	ថាក្រែងលោមានហេតុនានា
បើនាងពិម្ពាមកវន្តា	ស្រវាឱ្យបុរាណថាគត ។
នោះអ្នកកុំឃាត់ពិម្ពារឡើយ	ការនោះស្រេចហើយតែបរិសុទ្ធិ
បើអ្នកឃាត់ខាំងនាងស្រយុត	នឹងផុតរលត់ជីវិតបង់ ។
នឹងខូចប្រយោជន៍ច្រើនណាស់ណា	ដែលយើងប្រាថ្នានឹងស្រោចស្រង់
ពិម្ពាជាស្រីមានចិត្តត្រង់	កុំឱ្យនាងបង់បាត់និស្ស័យ ។
ហើយព្រះទ្រង់ញាណយានព្រះបាទ	ឡើងកាន់ប្រាសាទប្រសើរក្រៃ
ព្រមទាំងបិតាសារីរកថ្លៃ	ព្រះចមរភពត្រៃស្ថិតខាងក្រៅ ។

បិតាឱ្យហៅនាងពិម្ពារ
 ថាដ្បិតស្តេចគង់ចាំខាងក្រៅ
 នាងនាថក៏សុះចេញប្រញាប់
 ឱបបាទទាំងគូរមិនមានស្បើយ
 បពិត្រចមម្តុដបំផុតលោក
 តាំងតែពីកាលព្រះសាស្តា
 ខ្ញុំតែងទន្ទឹងរឹងទន្ទេញ
 តែងក្នុងរំជួលអូលម្លូមេមា
 ខ្ញុំជំណើងដឹងមកថា
 ស្តាំងស្តមដួលដេកក្បែរទៅហើយ
 ខ្លួនខ្ញុំក៏មិនបានបរិភោគ
 ដោយនឹករលឹកទ្រង់យ៉ាងខ្លាំង
 ទើបទ្រង់ត្រាស់តបទៅនាងថា
 ត្រូវពិតមែនហើយដូចបរិយាយ
 តែចូរនាងស្តាប់តថាគត
 ឱ្យខកខនខនខានសោកា
 កាលព្រះពិម្ពាក្បាលយោបំ
 សម្លឹងម្នាត់ប្រុងស្មារតី
 ធម៌ណាធ្វើសត្វឱ្យវិនាស
 កើតហើយវិនាសជាធម្មតា
 ធម៌ដែលធ្វើឱ្យសត្វលំបាក

ឱ្យយាងយាត្រាទាំងសុបសៅ
 នាងនៅធ្វើអ្វីពិម្ពាអើយ ។
 ដល់ហើយឱបចាប់ព្រះត្រាសត្រើយ
 រួចហើយព្រះនាងទៀងទូញថា ។
 ពិម្ពាខ្ញុំសោកយូរណាស់ណា
 ស្តេចចេញបញ្ជាចោលខ្ញុំទៅ ។
 ទុក្ខម្តេញពេញម្នាពេញពុះក្តៅ
 គិតព្រះឆោមឆ្លៅពុំមានស្បើយ ។
 សាស្តាស្តេចទ្រង់មិនសោយឡើយ
 ម្ចាស់អើយពេលនោះខ្ញុំភាន់ភាំង ។
 សោយតែក្តីសោកជានិច្ច
 ស្តមស្តាំងស្លេកស្តាំងទាំងរាងកាយ ។
 អើនាងពិម្ពានាងអធិប្បាយ
 នាងស្តាយនាងសោកខ្លាំងណាស់ណា ។
 នឹងពោលរលត់អស់ទុក្ខា
 ដោយធម៌ទេសនាណាក្សត្រី ។
 ក្រាបថ្វាយបង្គំដោយសិរី
 អង្គព្រះជិនស្រីក៏ត្រាស់ថា ។
 វិបល្លាសប្រាស់ព្រាត់សង្ខារ
 ធម៌នោះឈ្មោះថាអនិច្ចំ ។
 ឥតស្រាកឥតស្រាន្តបានទុក្ខខ្លាំង

ធម៌នោះមានឈ្មោះថាទុក្ខ
 ធម៌នោះមិនលុះអំណាចចិត្ត
 មិនស្តាប់បង្គាប់ប្រាប់បន្យល់
 នឹងថាជាធម៌សំរាប់ស្រុក
 ឬធម៌សំរាប់ត្រកូលណា
 ជាធម៌ទូទៅគ្រប់ភូមិស្រុក
 មិនមែនកំណត់យើងគេឡើយ
 សត្វដែលកើតក្នុងផលាលោក
 ធម៌ទាំងបីបទកំណត់មាន
 ហេតុនេះគួរហើយជាតិបណ្ឌិត
 ខំប្រឹងរៀនសូត្រស្រូតកំចាត់
 កើតឡើងមានធាតុមានឥន្ទ្រិយ័
 ឈ្មោះសត្វនោះមានកន្លែងណា
 ទុក្ខអនត្តាក៏តាមទៅ
 ខុសត្រូវវិឱ្យសត្វឥតមានមោះ
 ចប់ធម៌ទេសនាព្រះមុនី
 នាងថ្វាយបង្គំព្រះសាស្តា
 សង្ខេបសេចក្តីនៃនិទាន
 ខ្លួនខ្ញុំតាក់តែងជាពាក្យស្តី
 ខ្ញុំសូមឱ្យសិរិយាណកផល
 នឹងលោកសប្បុរសទាំងអស់

កំលាំងខ្លាំងក្លាឥតផ្ទឹមដល់ ។
 សព្វសត្វសង្ខារតាមថ្នាក់ផ្ទាល់
 សំគាល់ឈ្មោះថាអនត្តា ។
 មួយៗដោយមុខក្នុងលោកា
 ប្តេជ្ញាដាច់មុខនោះគ្មានឡើយ ។
 ឥតមារើសមុខទេអ្នកអើយ
 រកត្រើយគេចវេះកម្របាន ។
 មានទុក្ខមានរោគច្រើនស្មាន
 ស្ថិតលើអង្គប្រាណសន្តានសត្វ ។
 ប្រុសស្រីយកចិត្តខំប្រតិបត្តិ
 បំបាត់ឈ្មោះសត្វទើបសុខា ។
 អង្គព្រះមុនីទ្រង់ត្រាស់ថា
 អនិច្ចាតែងមានកន្លែងនោះ ។
 ហាក់ដូចសូមនៅនឹងពិគ្រោះ
 សត្វឥតដឹងសោះស្មានថាជា ។
 ពិម្ពាទេវីលុះសោតា
 ជ្រះថ្លាក្នុងចិត្តឥតផ្ទឹមបី ។
 ដែលមានមកហើយក្នុងបាលី
 ដើម្បីអ្នកស្តាប់កើតជ្រះថ្លា ។
 ជូនដល់មាតានឹងបិតា
 គ្នាឱ្យបានសុខាតរៀងទៅ ។ (ចប់)

ទំនួញព្រះអានន្ទ

ភាស្យពោធិ៍ ៧

ដំណាលកាលអង្គព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ	ស្តេចទ្រង់ពិរុទ្ធសួរប្រស្នា
ចំពោះអានន្ទឱ្យដោះសារ	ហើយព្រះសាស្ត្រាស្តេចនិព្វាន ។
ដើមហេតុអានន្ទភាន់សញ្ញា	ពិលាបសោកាស្តាយទ្រង់ញាណ
ដឹងច្បាស់ថាទ្រង់នឹងនិព្វាន	អានន្ទគិតស្មានគ្មានទីពឹង ។
បរិទេវៈអ្នកទូញថា	ឱព្រះសាស្ត្រាស្តេចវិលវឹង
យាងចូលនិព្វានធូរសូន្យយឹង	អស់ទីពឹងងងឹតហើយ ។
ឱព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបំផុតលោក	មានជោគតេជៈណាម្ចាស់អើយ
បើទ្រង់និព្វានបាត់ទៅហើយ	ម្ចាស់អើយសមសត្វស្ងាត់គ្រប់គ្នា ។
ដូចជាអានន្ទខ្ញុំនេះឯង	ខានបានកោតក្រែងខានបានទស្សនា
ព្រះរូបព្រះឆោមព្រះសាស្ត្រា	ខានបានសិក្សាអាចិសេចក្តី ។
ខានបានត្រង់ត្រាប់ស្តាប់ឱវាទ	អង្គព្រះមុនិនាថដូចប្រក្រតី
ខានចរិបិណ្ណបាតតាមជិនស្រី	ខានស្តីខានស្តាប់ធម្មកថា ។
អានន្ទមិនទាន់បានសម្រេចពិត	អស់កិច្ចបព្វជិតក្នុងសាសនា
ឥឡូវថ្ងៃនេះព្រះសាស្ត្រា	ស្តេចនឹងយាត្រាចូលនិព្វាន ។
បពិត្រចមមកុដសុទ្ធិវង្ស	មិនគួរបើទ្រង់នឹងនិវាណ
ចោលអស់បរិស័ទណាទ្រង់ញាណ	យាងចូលនិព្វានស្មានសុខា ។
ព្រះអង្គទ្រង់សួរអានន្ទមុន	ដើម្បីជាគុណដ៏ថ្លៃថ្លា
បញ្ជាក់សេចក្តីនៃពុទ្ធដីកា	ដោយទ្រង់ប្រាថ្នាស្តារការស្តាយ ។
អានន្ទចូរអ្នកតាំងចិត្តទុក	អ្នកកុំអង្វរកចូរមកអាយ

យើងសួរបញ្ជាក់ពីរូបកាយ
 អានន្ទអើយកាលព្រះបិតា
 ពេលនោះគឺបាអានន្ទឯង
 សាវ័កអ្នកស្តាប់ពាក្យឱវាទ
 អស់ពួកក្សត្រិនឹងក្សត្រា
 ក្សិណនោះឯស្តេចមច្ចុរាជ
 ឥតកោតញញើតបន្តិចសោះ
 នាំយកជីវិតព្រះបិតុរង្គ
 ដោយឥតអៀនខ្មាស់អ្នករាល់គ្នា
 ពេលនោះអស់ពួកញាតិវង្ស
 សោកស្តាយព្រះអង្គតែសព្វផ្លូវ
 តថាគតទេសនាពន្យល់
 ដោយធម៌បីម៉ាត់កាត់ផ្តាច់ទី
 ឯធម៌បីម៉ាត់គឺអនិច្ចំ
 អ្នកភ្លេចបាត់សោះអស់ទៅហើយ
 ចំណែកប៉ែកខាងធម៌វិន័យ
 បើទុកជាយើងនិព្វានទៅ
 ធម៌នឹងវិន័យ ថ្ងៃវិសេស
 បើចិត្តអ្នកប្រុងផ្លូវស្មារតី
 អានន្ទក្រាមទូលតបវិញថា
 ប្រាបវិន័យច្រើនលើសលន់

បំណាច់អ្នកស្តាយកាយនេះឯង ។
 និព្វាននោះណាមានជាក់ស្តែង
 ក៏បានឃើញស្តែងដោយន័យនា ។
 មូលមកសន្និបាតពេញត្រៀបត្រា
 មកស្តាប់ទេសនាក្នុងគ្រានោះ ។
 អង់អាចឈ្លានពានគ្មានពិគ្រោះ
 សង្កត់ចំពោះព្រះអង្គា ។
 ឥតមានបង្អង់ពេលវេលា
 ពិគ្រានោះលុះដល់ឥឡូវ ។
 សឹងទ្រង់យោបំបំពេកកូរ
 ស្តេចត្រូវមរណៈធ្លាក់ជីវិត ។
 ប្រាប់ដល់ពួកញាតិនឹងទេពី
 ធូលីប្រាសចាកស្រាកទុក្ខស្បើយ ។
 ទុក្ខអនត្តាណានន្ទអើយ
 ឬមួយនៅឡើយឥតហ្មងសៅ ។
 គួរអ្នកកែខែតិឱ្យជ្រៅ
 អ្នកនៅឯក្រោយក៏មិនថ្វី ។
 រម្ងាប់កិលេសបាបអប្រិយ
 មិនមែនក្រក្រីទេអានន្ទ ។
 ដែលទ្រង់ករុណាទោសស្រាលធ្ងន់
 អានន្ទចាំបានឥតភ្នាំងភ្នាត់ ។

ហេតុនេះអានន្ទមិនជិនណាយ
 មិនចង់ឱ្យទ្រង់បែកប្រាសព្រាត់
 ព្រោះធ្លាប់បានស្តាប់ទាំងយប់ថ្ងៃ
 ឱ្យបានដឹងសព្វកងកុសល
 ទ្រង់ត្រាស់តបទៅព្រះអានន្ទ
 ព្រោះរូបយើងឯងមិនអាចឆ្លង
 អានន្ទអើយរូបតថាគត
 ម្តេចអ្នកសោកស្តាយកាយគ្រាំគ្រា
 កាយនេះប្រៀបដូចរទេះចាស់
 អបស្ថបគ្រប់ពេលឥតមានស្បើយ
 តថាគតឯងក៏ដូច្នោះ
 ដោយឥទ្ធិបាទ៤នោះកូរ
 មួយទៀតធម៌ក្តីវិន័យក្តី
 ថាក្រែងវិបត្តិស្ងាត់ត្រឹមណោះ
 មគ្គផលឥតមានកាលរារាំង
 អំណើឥតពីយើងទៅហើយ
 បរិស័ទទាំង៤៦ណាមួយ
 ប្រតិបត្តិតាមធម៌សត្រជាក់
 បរិស័ទនោះឈ្មោះថាគោរព
 ដោយការបូជាដ៏មាំមួន
 ឈ្មោះថារាប់អានតថាគត

ចេះនឹកស្តាយព្រះភគវ័ត
 ខ្លាយខ្លាត់ចាកខ្ញុំទេទសពល ។
 អង្គព្រះចមត្រៃស្តេចពន្យល់
 ហេតុផលទាំងល្អអាក្រក់ផង ។
 កុំឱ្យអាក់អនចិត្តសៅហ្មង
 កន្លងសេចក្តីស្លាប់មរណា ។
 បានឈ្មោះប្រាកដថាជរា
 មិនជាប្រយោជន៍ប៉ុន្មានឡើយ ។
 ដែលគេប្រើប្រាស់ឥតស្នេហ៍ឆ្លើយ
 គ្រាន់ហើយទើបបរត្រដរទៅ ។
 អបស្ថបកាយនេះឱ្យគង់នៅ
 បានជាគង់នៅដល់ទីនេះ ។
 អានន្ទកុំបីគិតសន្តិៈ
 អានន្ទផុតចេះត្រឹមហ្នឹងហើយ ។
 ឃាត់ខាំងនិស្ស័យនៃសត្វឡើយ
 ធម៌វិន័យហើយជាគ្រូអ្នក ។
 បានស្នូយដម្តល់ចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ
 តាមថ្នាក់ភេទភូមិរបស់ខ្លួន ។
 ឆ្ពោះព្រះចមភពយ៉ាងសមសួន
 ត្រូវក្បួនបូជាដ៏ឧត្តម ។
 ប្រតិបត្តិហ្មត់ចត់យ៉ាងសមរម្យ

អានន្តអើយអ្នកកុំបីយំ	គួរខំប្រតិបត្តិកាត់អវិជ្ជា ។
ចន្លោះពាក្យពោលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ	ចមម្តងទ្រង់ផ្អាកការសន្តនា
ទ្រង់បើកឱកាសពេលវេលា	ដល់ភិក្ខុរាល់គ្នាសួរព្រះអង្គ ។
តែក្នុងពេលនោះភិក្ខុបរិសទ្យ	ស្ងៀមស្ងាត់រាល់គ្នាដោយស្តាយទ្រង់
ហាក់បាត់ស្មារតីគ្រប់ៗអង្គ	ទើបទ្រង់បញ្ជាក់សេចក្តីថា ។
ហន្តៈអើភិក្ខុទាំងឡាយអើយ	យើងលាអ្នកហើយទាំងអស់គ្នា
មិនមានបង្អង់ពេលវេលា	យើងនឹងគមនាចូលនិព្វាន ។
ដ្បិតសង្ខារធម៌មិនទៀងទាត់	កើតហើយតែងភ្លាត់ជាមិនខាន
ឥតមានសង្ខារណាច្រៀសបាន	កើតប្រាណមកហើយតែងប្រាស់ប្រាត់ ។
តុម្លៃនៃអស់លោកទាំងឡាយ!	គួរខំខ្វះខ្វាយប្រុងប្រយ័ត្ន
កុំធ្វេសប្រហែសចូរខំហាត់	រៀនសូត្រមធឿ្យតដោយប្រឹងប្រែង ។
ព្រោះថាធម៌ធ្វេសនេះជាធំ	ជាគុម្មជាគល់បារនោះឯង
សត្វដែលធ្វើបាបបានឥតក្រៃ	ព្រោះធម៌ធ្វេសក្លែងខ្លាំងក្លៀវក្លា ។
ម្យ៉ាងទៀតធម៌ធ្វេសនេះជាមូល	អាចចាប់បញ្ចូលអស់សត្តា
ឱ្យបាននាមឈ្មោះថាមរណា	ប្រែថាធ្វើសត្វឱ្យកើតស្លាប់ ។
បញ្ចប់សេចក្តីនៃដំណាល	ពីកាលអានន្តយំរៀបរាប់
សង្ខេបប៉ុណ្ណោះមិនបានជាប់	ដំណើររៀបរាប់ចប់ហើយហោង ។

ចប់ ទំនួញព្រះអានន្ត!

បច្ច័បពុទ្ធចចនៈ

បទព្រហ្មគិត

យោវោអានន្តអើយ	នៃបាអើយមកអាយវ៉ា
តថាគតនឹងមរណា	ចាកចោលបាមិនខានឡើយ ។
ចូរបានៅឱ្យសុខ	កុំជាទុក្ខណាបាអើយ
តថាគតលាអ្នកហើយ	កុំសោកឡើយណាអានន្ត ។
អង្គអញ្ចតថាគត	នឹងរំលត់អស់បញ្ចក្ខន្ធ
នៅចុះណាអានន្ត	ខំគ្នាគ្នាន់ក្នុងអង្គប្រាណ ។
ខ្លួនអ្នកនៅសព្វថ្ងៃ	មានឧបមេយ្យ
ដូចជាបានមិនស្ថិតស្ថេរប៉ុន្មាន	គង់នឹងបានវិនាសទៅ ។
ហេតុនេះបាអានន្ត	ចូរគ្នាគ្នាន់គិតឱ្យជ្រៅ
ឥតពិតថាគតទៅ	អ្នកឯងនៅថែសាសនា ។
សាសនាតថាគត	ស្ថិតប្រាកដនឹងអ្នកណា
ដែលមានចិត្តជ្រះថ្លា	ប្រព្រឹត្តត្រូវតាមលំអាន ។
គ្រានេះតថាគត	នឹងរំលត់ខន្ធនិព្វាន
ដោយជរាចូលរុករាន	ទន្រ្ទានមកផ្តាច់សង្ខារ ។

ចប់ បច្ច័បពុទ្ធចចនៈ!

បណ្ណានុវិទ្យាមហាមាយានេវី ចំពោះនាងគោតមី

ពាក្យការព្យាប្បវាណ

ហែនាងគោតមីស្រីបួនអើយ	បួនអើយចូរចាំបណ្ណាំណា
បងសូមផ្តែផ្តាំលើកនិដ្ឋា	ចូរម្តងមេត្តាត្រាប្រណិ ។
បងបានចម្លងព្រះអយ្យបុត្រ	កំណត់បានត្រឹម៧ថ្ងៃ
ប្រាំពីរទិវាណាបួនស្រី	ត្រូវក្តីមរណៈមកស្នាក់កាត់ ។
ស្រីអើយកូននេះអស្ចារ្យណាស់	ពួកហោរាសាស្ត្របានថ្វាយថ្វាត់
នាមថាសិទ្ធត្ថតាមបញ្ញត្តិ	អ្នកញ្ចាំងពួកសត្វឱ្យចំរើន ។
អយ្យបុត្រយើងនេះនឹងបានត្រាស់	ដឹងសព្វគ្រប់សាសន៍ដោយក្រវើន
បានជាទីពឹងដល់អ្នកច្រើន	ចំរើនសុខសព្វមនុស្សទេវតា ។
បួនអើយសូមបួននាងតាំងចិត្ត	អាណិតក្នុងនេះដោយករុណា
បំបៅបីពរសព្វប្រការ	ធ្វើដោយហត្ថារបស់ខ្លួន ។
ស្រីកុំបណ្តោយឱ្យទាសា	ទាសិឈ្មោះណាក្រៅពីស្នូន
ធ្វើដោយដៃដងយ៉ាងមាំមួន	ទើបឈ្មោះថាស្នូនមេត្រីពិត ។
ផ្តាំស្រែចនាងមហាមាយា	នាងក៏មរណាអស់ជីវិត
ទៅកាន់ទេវលោកឋានតុសិត	វិចិត្រដោយបូទ្វិអនេកា ។
ន័យខ្លះថានាងមហាមាយា	ទៅកើតនៅនាព្រៃត្រីង្សា
បានឮដំណឹងដោយទេវតា	ប្រាប់ថាអយ្យបុត្រល្អពេកក្រៃ ។
បានជាក្នុងពេលព្រះមហាក្សត្រ	ទ្រង់ត្រាច់រង្គត់ក្នុងដងព្រៃ
តាំងមហាបធានមានបួនន័យ	ក្នុងព្រៃឧរុវេលក្រុងគយា ។
ព្រះកាយស្តមណាស់នៅតែឆ្អឹង	ព្រះនេត្រាល្អកំស្លឹងហួសពណិនា

ទ្រង់ដួលក្រាបចុះលើពសុធា	សោយទុក្ខវេទនាស្ទើរក្បែរជន្ម ។
ពេលនោះសិរិមហាមាយា	ចុះចាកស្នាមកគយគន់
ទតសព្វរូបរាងព្រះភគវន្ត	ដូចខ្ញុំនិពន្ធរួមកហើយ ។

ចប់ បណ្ណាំនាទសិរិមហាមាយាទេវី!

ពិម្ពាវិយោគ

ពោធិ្យតារាម្យប្បវណ្ណ

ដំណាលកាលអង្គព្រះអយ្យបុត្រ	ស្តេចទ្រង់យាងផុតចាកដំណាក់
ក្រោយនោះពិម្ពាជាឯកអគ្គ	មហេសីទ្រង់ភ្ញាក់ចាកទែនទី ។
បំព្រាងរស្មីភ្លឺស្រាងៗ	ព្រះនាងទ្រង់យាងចេញចរលី
ទ្រង់ស្រប់ព្រះភក្ត្រដោយវារី	ស្រេចហើយទេវីចូលទៅគង់ ។
ព្រះនាងទ្រង់ពរាជកុមារ	ដោយការប្រាថ្នានឹងផ្ចិតផ្ចង់
លើកឡើងផ្ចិតទឹកជំរះអង្គ	នឹងទ្រង់ប្រដាប់សំរាប់បុត្រ ។
ស្រាប់តែទាសីស្រីបំរើ	មកក្រាបទូលស្នើញ័រផុតៗ
បរិយាយរាយរាប់ដោយតក់ស្លុត	ភិតភ័យស្រយុតហើយថ្លែងថា ។
បពិត្រព្រះនាងសូមទ្រង់ជ្រាប	នូវភាពដំណើររាជភស្តា
មិនដឹងជាស្តេចត្រាច់យាត្រា	បាត់ទៅឯណាពុំឃើញឡើយ ។
ព្រះនាងបានឮទាសីថ្លែង	ព្រះទ័យចំបែងឥតមានស្បើយ
គិតថាព្រះស្វាយមីអើយ	ម្តេចឡើយទ្រង់កាត់ក្តីស្នេហា ។
ព្រះនាងទ្រង់សោកបោកព្រះកាយ	ដោយស្តាយពន់ពេកឥតឧបមា
ទ្រង់សោយវិយោគពិលាបថា	ឱព្រះភស្តាម្ចាស់បួនអើយ ។

ទ្រង់មានបើអាក់ព្រះទ័យ	នឹងអ្វីបានជាមិនប្រាប់ឡើយ
បើទ្រង់ជិនណាយពិម្ពាហើយ	ម្ចាស់អើយពិម្ពាអត់បើថា ។
ប៉ុន្តែគួរទ្រង់ជូនបួនទៅ	លំនៅព្រះវររាជបិតា
ធ្វើម្តេចព្រះទ័យអស់ស្នេហា	ពិម្ពាឥតថាទេព្រះគុណ ។
នេះម្តងម្តេចឡើយធ្វើដូច្នោះ	ទ្រង់ធ្វើយ៉ាងនេះឱ្យស៊ីយស៊ុន
ឱ្យពិម្ពាបានទុក្ខទារុណ	ព្រោះតែព្រះគុណពិតប្រាកដ ។
ម្លោះហើយពិម្ពាអស់បានសុខ	មានតែក្តីទុក្ខជាកំណត់
ឱខ្លួនអញអើយនេះហៅព្រាត់	ចាកព្រះចក្រព័ត្តិបុត្រក្សត្រា ។
ឱៈឱរាហុលមានម្តាយអើយ	កូនអើយកូននៅតូចណាស់ណា
មិនទាន់ដឹងយល់កលកិច្ចា	បិតាចាកចោលឥតអាស័យ ។
ឱព្រះអយ្យបុត្រមកុដពេជ្រ	បើស្តេចទៅហើយបានអាស្រ័យ
បានសុខសប្បាយព្រះហឫទ័យ	ឥតភ័យនោះខ្ញុំអរណាស់សា ។
ប្រសិនបើទ្រង់ទីវង្គត	ខ្ញុំបួនសូមអត់ផ្តាច់ជីវ៉ា
ជីវិតទៅតាមព្រះជេដ្ឋា	យ៉ាងណាក៏ដោយចុះមិនស្តាយ ។
ស្តាយអើយសែនស្តាយស្តេចយាងបាត់	មិនសមបើព្រាត់ក្សត្រឆោមឆាយ
ឱពិម្ពាខ្ញុំនៅមេម៉ាយ	កាយអើយកាយកម្មពីបុព្វជាតិ ។
សប្បុរសទាំងឡាយចូរស្តាប់ចុះ	រឿងនោះត្រូវណាស់ឥតរវាត
ដល់រូបស្រីប្រុសមិនខុសឃ្លាត	ដល់ញាតិព្រៀងលានគ្រប់គ្នា ។
មានខ្លះស្តាប់ប្តីប្រពន្ធកូន	ស្តាប់បងស្តាប់ប្អូនម្តាយមីងមា
គ្រប់ភូមិគ្រប់ស្រុកទុក្ខវេទនា	គ្រប់គ្នាទាំងអស់ឥតមានសល់ ។
ព្រាត់ប្រាសនិរាសរាល់ភូមិឋាន	ឥតខានដល់ម្នាក់សព្វសកល

សឹងកើតទុក្ខសោករោគាផ្តល់	ជាផលនៃជាតិគ្រប់រូប ។
ជាតិកើតមកពីក្តីចំណង់	ដែលចង់មិនចេះធុញត្រង់ណា
ចំណង់នោះពោលគឺតណ្ហា	ធ្វើសត្វគ្រប់គ្នាឱ្យបានទុក្ខ ។
ទុក្ខទាំងអស់នេះមានអំណាច	អង់អាចទន្ទ្រានកំចាត់សុខ
សព្វសត្វតូចធំមិនរើសមុខ	សុទ្ធសឹងបានទុក្ខគ្រប់ៗគ្នា ។
ហេតុនេះបានជាព្រះមហាក្សត្រ	ទ្រង់កាត់ព្រះទ័យឥតរូញរា
ចោលអគ្គមហេសីស្រីពិម្ពា	ចេញសាងបព្វជ្ជាជាអវិសាន ។
សម្បត្តិសម្បណិតសួរស័ក្តិ	គ្មានទាក់ព្រះទ័យព្រះអង្គបាន
សូម្បីរាហុលបុត្រកល្យាណ	ក៏ផ្តានចេញចោលឥតអាស័យ ។
សប្បុរសលោកអ្នកមានឧបាយ	គួរគិតខ្វល់ខ្វាយឱ្យឆ្ងាយក្រែ
ថាក្តីព្រាត់ប្រាស់និរាសក្ស័យ	មានក្នុងភពត្រៃគ្រប់រូប ។
មិនមែនមានតែត្រីមនាងនាថ	ដែលប្រាស់ឃ្លាឃ្លាតព្រះភស្តា
ដោយស្តេចចាកចោលរាជសីមា	នាងមានទុក្ខាប៉ុណ្ណោះឡើយ ។

ចម្រើនវិបាក!

ព្រះពោធិសត្វយាមចេញសាខដ្ឋស

ពាក្យកាព្យបុរាណ

ដំណាលកាលអង្គព្រះសារពេជ្រ	ទ្រង់ស្តេចចៀសចេញចរលីលា
ចាកក្រុងកបិលភស្តុភារា	ចោលនាងពិម្ពាតតអាស័យ ។
ទ្រង់នឹករលឹកឆ្ពោះនេក្ខម្មា	ដោយទ្រង់ជ្រះថ្លាអស្ចារ្យក្រៃ
ដែលទ្រង់បានទតឃើញពីថ្ងៃ	ព្រះទ័យអាស័យនឹកមិនបាត់ ។
បើឆ្ពោះគួរហើយចេញបព្វជ្ជា	វេលាកណ្តាលអស្រាត្រស្ងាត់
មិនឈប់បង្អង់ក្រែងវិបត្តិ	មកស្តាប់ដំណើរនៃព្រះអង្គ ។
ស្តេចទ្រង់ត្រាស់ហោឆន្ទអាមាត្យ	ឱ្យខំសង្វាតទាន់ចំណង់
តែងត្រឡឹងអស្សុតរល្អត្រចង់	នាំមកថ្វាយទ្រង់គង់ប្រថាប់ ។
ដ្បិតទ្រង់នឹងយាងក្នុងរាត្រី	ឥតបីបង្អង់ព្រោះចង់ឆាប់
ទាន់ស្ងាត់បាត់មនុស្សនិងសួរស័ព្ទ	ប្រញាប់រួសរាន់ទាន់វេលា ។
ហើយទ្រង់យាងទៅឯប្រាសាទ	ស្នាងស្នាតរបស់ព្រះពិម្ពា
ដោយចង់បីពរុបុត្រពុំងារ	នាមាហុលដ៏និយម ។
លុះឃើញនាងនាថផ្នែកបុត្រា	គងលើហត្ថាទ្រង់សែនខ្វល់
គិតថាបើអញចូលទៅដល់	ក្រែងពាល់ភ្នាក់ចាកនិទ្រា ។
អាត្មានឹងដាច់ចាកបំណង	ដែលប៉ងនឹងចេញចាកភារា
ណើយចុះកូនប្រុសឪពុកលា	អ្នកទៅបព្វជ្ជាណាកូនអើយ ។
បើយើងបានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធ	ចំហុតក្នុងលោកបានដល់ត្រើយ
នៃពោធិញ្ញាណកាលណាហើយ	បាអើយបិតាទ្រង់ត្រឡប់ ។
មកឱ្យបានជួបឃើញមុខបា	ដោយក្តីស្នេហាបាសំណប់

ស្រឡាញ់បាណាស់ឥតមានស្អប់	មុខជាត្រឡប់ពុំខានឡើយ ។
ហើយទ្រង់ក៏យាងចាកដំណាក់	ស្រពោនព្រះភក្ត្រឥតមានស្បើយ
ទ្រង់ត្រាស់ថាឱរាហុលអើយ	កូនអើយបាទៅឱ្យសុខា ។
ហើយទ្រង់ក៏ចេញទាំងអធ្រាត្រ	មានឆន្ទអាមាត្យជាសេនា
ជូនព្រះមហាក្សត្រចាករដ្ឋា	ឆ្ពោះអនោមាមហានទី ។
ដល់ហើយទ្រង់កាត់ព្រះកេសា	បព្វជ្ជាក្សេត្តិស្នឹងមហាវរិ
ប្រទានអស់គ្រឿងល្អសោភ័	ឱ្យឆន្ទធរលីត្រឡប់ចុះ ។
ទ្រង់សោយវិមុត្តិ៧ថ្ងៃ	ក្នុងព្រៃអម្ពរវ័នឆ្នេរស្ទឹងនោះ
ទ្រង់ឥតមានសោយអាហារសោះ	ព្រោះអរចំពោះតែនេក្ខម្មា ។
ចាប់ផ្តើមតាំងតែពីថ្ងៃនោះ	ទ្រង់ឆ្ពោះតម្រង់ព្រៃព្រឹក្សា
លែងមានអាជីវដល់សីមា	ក្នុងអរញ្ញវាំងកង ។
ទ្រង់តាំងមហាប្រធានធំ	ដោយទ្រង់និយមគិតតាក់តែង
ឥតមានរន្ធត់តក់ស្តុតក្រែង	ទ្រង់តែងខំប្រឹងទាំងយប់ថ្ងៃ ។
ដំបូងទ្រង់ប្រើខ្យល់ចេញចូល	ឱ្យមូលប្រមូលទៅតាមផ្ទៃ
លុះដល់ខ្យល់ជ្រួលរំជួលក្រែ	ក្សត្រផ្ទៃស្ទើរក្ស័យព្រះជន្មា ។
ទើបទ្រង់បង្វែរអស្សាសៈ	ព្រមទាំងបស្សាសៈវាតា
ឱ្យបក់ទៅតាមព្រះសិរសា	ដោយទ្រង់ប្រាថ្នាចង់បានត្រាស់ ។
ដំណើរខ្យល់ចេញនិងខ្យល់ចូល	ដើរមូលត្រកូលមិនវិបល្លាស
ទៅតាមទំនងដំណើរចាស់	ទើបមិនប្រែប្រាសខុសធម្មតា ។
តែក្នុងពេលនោះព្រះអយ្យបុត្រ	ចមមកដំបំផុតត្រៃលោកា
ទ្រង់ដឹកល់ខុសផ្លូវបញ្ជា	ទើបព្រះសាស្ត្រាក្របានត្រាស់ ។

ដរាបទ្រង់អត់មិនសោយភត្ត	ព្រះកាយធំធាត់ប្រែក្រឡាស់
ស្តមស្តាំងស្លេកស្តាំងដូចរូបចាស់	គួរណាស់សង្វេគពន់ពេកក្តាត់ ។
ពេលមួយទ្រង់យាងទៅបង្គន់	ទោទន់ស្រពន់អង្គមហាសត្វ
ព្រះបាទទាំងពីរព្រះភគវ័ត	ទ្រង់ភ្លាត់ដួលដាបដល់ផែនដី ។
តទាគ្រានោះព្រះចមមកុដ	ទ្រង់ស្តុតស្រយុតភ្លាត់ស្មារតី
ទេវបុត្រយកពិណមានខ្សែបិ	ដេញថ្វាយជិនស្រីជាប្រស្នា ។
ព្រះអង្គក៏មានសតិទាំង	សំកាំងគង់គិតក្នុងចិន្តា
ហើយទ្រង់ក៏យល់កលកិច្ចការ	សាស្ត្រាកំណត់កត់ហេតុបាន ។
ភិក្ខុទាំង៥ចាំបំរើ	មានចិត្តស្មោះស្មើទាំង៥ប្រាណ
ពេលនោះនាំគ្នាគ្រាហ៍ទ្រង់ញាណ	នាំទៅទីឋានសម្រាន្តរម្យ ។
រៀបរាប់ចាប់ផ្តើមតាំងអំពី	ព្រះមុនិមុនិន្ទពិនគោតម
ព្រះអង្គតាំងមហាប្រធានធំ	ប្រឹងខំអស់៦វស្សា ។
កិច្ចដែលទ្រង់ផ្តងនូវអំពើ	គឺធ្វើដោយមានព្រះឧស្សាហ៍
ឈ្មោះថាធ្វើទុក្ខរៈកិរិយា	ជាមហាវិរិយៈតតផ្ទឹមបី ។
ប្រែថាអំពើកម្រក្តាត់	សព្វសត្វគេឃើញក្នុងលោកិយ
ត្រាប់តាមតួអង្គព្រះជិនស្រី	ក្រក្រិនឹងធ្វើពុំបានឡើយ ។
ឆ្នាំវកចូលមកគំរប់ជា	ប្រាំមួយវស្សាបរិបូណ៌ហើយ
បានត្រាស់ប្រាកដដល់កោះត្រើយ	និព្វានលំហើយស្មើយទុក្ខា ។
ត្រាស់ស្រេចទ្រង់ធ្វើកិច្ចទាំងប្រាំ	រាល់ឆ្នាំតិចិនៃមាសា
ឥតមានបង្កង់ត្រង់ពេលណា	សព្វទិនទិវារាត្រីស្ងាត់ ។
ទីមួយព្រះអង្គយាងបិណ្ឌបាត	សង្វាតសន្តោសប្រោសមនុស្សសត្វ

ក្នុងខាងដើមថ្ងៃមិនដែលបាត់	ដើម្បីប្រោសសត្វចំណែកមួយ ។
ទីពីរព្រះអង្គទ្រង់ទេសនា	ប្រោសសត្វរាល់គ្នាដោយឥតព្រួយ
សូរសៀងសំឡេងពិរោះស្រួយ	ថ្ងៃមួយតែពេលរសៀលពិត ។
ទីបីទ្រង់ត្រាស់ប្រៀនប្រដៅ	ភិក្ខុល្ងង់ខ្លៅពាលបណ្ឌិត
ក្នុងពេលព្រលប់យប់ងងឹត	តាមពិតដូចបានពោលពណិនា ។
ទីបួនកណ្តាលអត្រាត្រស្នាត់	អង្គព្រះភគវ័តជាសាស្តា
ទ្រង់ដោះប្រស្នានៃទេវតា	ដែលមកបុត្រាក្នុងពេលនោះ ។
ទីប្រាំសម្តេចអាតិច្ឆវង្ស	ស្តេចទ្រង់ប្រមើលមើលសព្វសុស
ឥតមានទើសទាល់សល់កៀនកោះ	ឃើញឆ្មុះនិស្ស័យនៃសត្តា ។
ក្នុងពេលបំព្រាងស្វាងរង្សី	រស្មីអរុណភ្លឺជ្រះថ្លា
គឺពេលដែលយើងធ្លាប់ហៅថា	បែកបច្ឆុសាណាអ្នកអើយ ។
អស់លោកអ្នកនាងទាន់សាសនា	គួរតែជ្រះថ្លាកុំកណ្តើយ
បើបានដឹងព្រះច្រើនហើយ	លោកអ្នកនាងអើយកុំសង្ស័យ ។
គួរគិតថាឱ! ព្រះសុគត	ស្តេចទ្រង់រលត់ខន្ធប្រល័យ
យាងចូលនិព្វានគ្មានទុក្ខភ័យ	យូរថ្ងៃយូរខែយូរឆ្នាំសល់ ។
តែទ្រង់បានផ្តាំនឹងអានន្ទ	បួនព្រះភគវ័ន្តដ៏និមល
ថានៃអានន្ទអ្នកកុំឆ្ងល់	មគ្គផលតាំងនៅជាធម្មតា ។
អ្នកថប់ក្រែងថាគ្មានច្បាប់	វិន័យប្រញូប្តនិងធម្មា
តថាគតបានពោលពណិនា	ក្នុងគ្រាមុនឡូចមកហើយ ។
អានន្ទចូរអ្នកតាំងចិត្តទុក	ឱ្យបានសប្បាយណាអ្នកអើយ
អ្នកកុំចុះចេញថប់បារម្ភឡើយ	ចូរស្នើយទុក្ខទៅកុំសោកា ។

សប្បុរសទាំងអស់ទោះប្រុសស្រី	គប្បីគិតចុះគ្រប់រូប
យើងមិនបានទាន់ព្រះសាស្តា	ទាន់តែសាសនានៃព្រះអង្គ ។
តែទុកដូចជាយើងបានទាន់	ជួបព្រះភគវិន្តកាលនៅគង់
ព្រោះយើងរៀនធម៌ដោយផ្ចិតផ្ចង់	ឥតបីលះបង់ចាកសទ្ធា ។
កុំធ្វើចិត្តទ្រើស្តដូចតិរិយ	មិនជឿសេចក្តីព្រះសម្មា
ចេះមួយតែត្រូវនិងនិន្ទា	ដល់គ្នាអ្នករៀនផងទាំងឡាយ ។
ថាគ្មានអ្នកណាទាន់ព្រះត្រាស់	កុំអួតថាច្បាស់មកបរិយាយ
ពួកយើងមិនជឿលេងងាយៗ	ដូចអ្នកអធិប្បាយទេអ្នកណា ។
ឱ!អស់សប្បុរសសាធុជន	នេះជាពាក្យធ្ងន់ប្រាកដជាក់
សប្បុរសដែលគិតឃើញជ្រៅរាក់	កុំដាក់ពាក្យតបទៅនឹងគេ ។
គិតតែនាំគ្នាខំឧស្សាហ៍	ពេលណាឱកាសគួររិះរេ
រករៀនសូត្រទៅកុំដូចគេ	កុំនៅទំនេរនាំឱ្យល្ងង់ ។
ល្ងង់នេះឯងហើយនាំពួកសត្វ	ឱ្យបានវិបត្តិខ្ជាប់ពូជពង្ស
សត្វដែលវិលវល់ក្នុងអន្លង់	ព្រោះតែក្តីល្ងង់គឺអវិជ្ជា ។
សង្ខេបសេចក្តីតែប៉ុណ្ណោះ	ទុកស្លេងបញ្ឈប់គ្រប់ឃ្លោងឃ្លា
ពាក្យទាំងប៉ុន្មានដែលពណិនា	បរិបុណ្ណាបរិបូណិហោង ។

ចប់ សត្វប្បព្វដ្ឋា!

ពាក្យកាព្យទាំងឡាយនេះ ជាកាព្យបុរាណបានតែងមកតាមរឿងពុទ្ធប្បវត្តិ តាំងពីព្រះអង្គ នៅជាព្រះពោធិសត្វ ហើយបានចេញសាងបព្វជ្ជា រហូតដល់បានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធ និង បរិនិព្វាន ។ ដើម្បីទុកឱ្យកូនខ្មែរ គ្រប់ជំនាន់ស្វែងយល់នូវវិស័យព្រះពុទ្ធសាសនា ក៏ដូចជាការធ្វើកុសលសំរាប់ បច្ចាជនគ្រប់រូបផងដែរ ជាពិសេសគឺស្ថាននៃបុគ្គលម្នាក់ៗផ្ទាល់ខ្លួន ។

ពុទ្ធិបទ ៥ ថ្វាន

បទភាគកតិ

ព្រះទេសពលញ្ញាណ	ជិតចូលនិព្វាន	ទ្រង់មានមេត្តា
ករុណាសាយសព្វ	គន្ធព្វអសុរា	គ្រុឌនាគទេវតា
	សត្វមនុស្សប្រុសស្រី ។	
ទ្រង់ប្រោសប្រទាន	ព្រះបាទ ៥ ថ្វាន	ទុកឱ្យវិន្ទិយ
ព្រះបាទមួយក្នុង	ចមចុងគិរី	សុវណ្ណមាលី
	ជាទីកំណត់ ។	
ព្រះបាទសោភា	មួយស្ថិតនៅនា	សុវណ្ណបពិត
មួយស្ថិតនៅនា	លង្កាប្រាកដ	លើភ្នំសន្តតិ
	សុមនក្នុងគាប់ ។	
ព្រះបាទសួស្តី	មួយនៅបូរី	យោនកៈស្រេចស្រាប់
អ្នកនគរស្រុក	យកទុកសម្រាប់	រកគ្រឿងប្រដាប់
	ធ្វើពុទ្ធបូជា ។	
ព្រះបាទសោភី	មួយស្ថិតនៅទី	ស្ទឹងនម្ពទា
ព្រះអង្គជាន់ទុក	លើភកពសុធា	ទុកឱ្យមច្ឆា
	ក្រញក្រាបអភិវ័ន្ធ ។	
ព្រះត្រៃលោកនាថ	ទុកស្នាមព្រះបាទ	៥ ថ្វានសោភ័ណ
តំណាងព្រះអង្គ	ឱ្យគង់ប្រាំពាន់	វិស្សាគ្រប់គ្រាន់
	ទើបស្តេចនិព្វាន ។	

ចតុស្សវរោជនីយដ្ឋាន

បទពោធិ្យ ៧

គ្រាដែលសម្តេចព្រះពុទ្ធអង្គ	ជិតទ្រង់និព្វានឆ្លងត្រៃភព
នោះព្រះអានន្តបានគោរព	ទូលព្រះចមភពដូច្នោះថា ។
បពិត្រសម្តេចព្រះចមត្រៃ	សព្វថ្ងៃព្រះអង្គគង់ធរមានី
ពួកភិក្ខុសង្ឃផងនានា	នៅក្នុងគ្រាមានច្រើនកន្លែង ។
តែដល់រដូវចេញវស្សា	តែងតែយាត្រាត្រាច់ស្ទះស្វែង
មកគាល់ព្រះអង្គជាគម្ពែង	គ្រប់ទីកន្លែងទាំងឆ្ងាយជិត ។
ដែលជាឱកាសដ៏បរិវ	ឱ្យសង្ឃស្មោះសរបានមូលមិត្ត
បានជួបជុំគ្នាយ៉ាងជិតជិត	នឹងប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នា ។
លុះពេលព្រះអង្គនិព្វានទៅ	សង្ឃនៅឯក្រោយនឹងឃ្លាតឃ្លា
មិនបានជួបចូលមូលជុំគ្នា	ដូចជាពេលគង់ធរមានីនៅ ។
ឯអង្គសម្តេចព្រះមានបុណ្យ	ទ្រង់ព្រះអានន្តទូលឆ្ពោះកូរ
ក៏ទ្រង់សម្តែងថ្លែងប្រាប់ផ្លូវ	ឱ្យបរិស័ទទៅធ្វើទស្សនា ។
ថាក្រោយតថាគតនិព្វាន	បរិស័ទអ្នកមានសោមនស្សា
គង់តែមានផ្លូវគួរយាត្រា	ទៅធ្វើទស្សនា ៤ កំណត់ ។
មួយគឺឧទ្យានលុម្ពិនី	ជាទីប្រសូត្រតថាគត
ពីរគឺដើមពោធិ៍ពិតប្រាកដ	ទីតថាគតត្រាស់ដឹងញ្ចាណ ។
បីគឺទីហ៊ានល្អក្រៃលែង	សំដែងធម្មចក្រជាធម្មយាន
បួនគឺទីចូលព្រះនិព្វាន	នៅក្នុងឧទ្យានមល្លៈក្សត្រ ។
ទីសំរេជនីយដ្ឋាន	បួននោះនាំបានចិត្តស្ងប់ស្ងាត់

ជ្រះថ្លាសង្វេគពន់ពេកក្អាត	ដល់ពុទ្ធបរិស័ទដែលទៅដល់ ។
បើពុទ្ធបរិស័ទទាំងឡាយណា	មិនបានយាត្រាទៅឱ្យស្គាល់
មិនបានទៅថ្វាយបង្គំផ្ទាល់	ព្រោះក្តីទុក្ខទ័លឬយ៉ាងណា ។
គ្រាន់តែសទ្ធាជ្រះថ្លាពិត	បានបញ្ជូនចិត្តសោមនស្ស
ឱ្យទៅគោរពយ៉ាងថ្លៃថ្នា	ពីឆ្ងាយទៅណាយ៉ាងចម្ងាយ ។
ឆ្ពោះសំរេចនិយដ្ឋាន	ទាំង ៤ ជាឋានដ៏ឧត្តម
នោះអាចកើតផលប្រសើរសម	តាមចិត្តនឹកចំពុទ្ធកុណហោង ។

សាមញ្ញលក្ខណៈ

បទពាក្យ ៧

ព្រះត្រៃលោកនាថជាអម្ចាស់	ទ្រង់ត្រាស់សំដែងចែងវចនៈ
ថាសត្វក្នុងលោកគ្មានបារិវរៈ	មានតែលក្ខណៈ៣ប្រាកដ ។
មួយគឺលក្ខណៈអនិច្ចំ	ពីរគឺទុក្ខជាកំណត់
បីគឺអនត្តាប្រាកដ	សន្មតឈ្មោះថាត្រៃលក្ខណ៍ ។
លក្ខណៈ ៣ នេះព្រះសាស្តា	ហៅថាសាមញ្ញលក្ខណៈ
ជាធម៌ធម្មតាមិនថាវិរៈ	មនុស្សសត្វទេវៈច្រៀសពុំបាន ។
ព្រះធម៌ត្រៃលក្ខណញ្ញាណ	ជាធម្មយានដូចតទៅនេះ
អនិច្ចំ គឺថាក្តីមិនទៀង	កើតហើយតែងល្អៀងមិនគង់នៅ ។
គ្រាំគ្រាទ្រេមទ្រេមទ្រុឌទ្រោមទៅ	វិលនៅក្នុងភពគ្រប់រូប
ស្លាប់កើតកើតស្លាប់ជាធម្មតា	ពុំមាននរណាគេចរួចបាន ។

ទុក្ខំ គឺថាក្តីពុំសុខ	ជាទុក្ខលំបាកឥតស្រាកស្រាន្ត
ទុក្ខកាយទុក្ខចិត្តច្រើនសណ្ឋាន	សព្វសត្វតែងបានរងគ្រប់គ្នា ។
ទុក្ខកាយដោយឈឺពិបាកអត់	នឿយហត់ធ្វើការផងនានា
ទុក្ខចិត្តកើតដោយក្តីវេទនា	អារម្មណ៍ពាធាទាំងក្នុងក្រៅ ។
អនត្តា គឺថាមិនមែនខ្លួន	មិនមានមាំមួនមិនបិតនៅ
ក្នុងក្តីបញ្ហាសោះសូន្យទៅ	បង្គាប់ឱ្យនៅមិននៅឡើយ ។
មិនចង់ឱ្យចាស់ចេះតែចាស់	មិនចង់ឱ្យប្រាសប្រាសព្រាត់ហើយ
មិនចង់ឱ្យឈឺឈឺពុំស្បើយ	គ្មានស្តាប់សោះឡើយទេណាអ្នក ។
អនិច្ចំ ទុក្ខំ អនត្តា	ទាំង ៣ នេះណាព្រះទ្រង់ភក្ត្រ
ត្រាស់ហៅថាសាមញ្ញល័ក្ខណ៍	ព្រោះជាក់ជាធម៌សត្វធម្មតា ។
តែងជួបប្រទះគ្មានសល់មួយ	ឥតជួយគ្នាបានសោះឡើយណា
លុះតែសម្រេចអរហត្តា	ចូលមហានិព្វានទើបផុតបាន ។
អ្នកមានស្មារតីនិងប្រាជ្ញា	គួរពិចារណាលក្ខណញ្ញាណ
តាមព្រះពុទ្ធអង្គទ្រង់ទូន្មាន	ដូច្នេះនឹងបានផលច្រើនហោង ។

បទពិចារណា បញ្ចក្ខន្ធ

បទពារត្យ ៧

វាចាលោកិយហៅថាសត្វ	វាចាបរមត្ថហៅថាខ្លួន
ថាធាតុឥន្ទ្រិយជៀងជាក់ស្មាន់	ឯខន្ធមាន ៥ ដូចបានស្តី ។
ទីមួយគឺរូបទាំងតូចធំ	ប្រជុំធាតុ ៤ គឺ បថវី
អាបេ តេជោ វាយោក្តី	ទឹកដីភ្លើងខ្យល់ដោយសង្កាត់ ។

ធាតុ ៤ ប្រជុំជារូបកាយ

ជាទីប្រជុំនៃដម្កាត់

ទីពឹងគឺវេទនាខាងក្នុង

នាំចូលឱ្យចិត្តគតិកូចកាន់

គឺទាំងសុខ-ទុក្ខទាំងកណ្តាល

នាំចិត្តឱ្យសោយនូវសុខទុក្ខ

ធម្មជាតិគ្រឿងសោយអារម្មណ៍ផង

អង្គព្រះលោកនាថជាសាស្តា

ទីបីសញ្ញាការចងចាំ

សខ្មៅខ្សៅវល្លើងក្រហមស្តែង

ភ្នែកចាំខាងរូបរាងគ្រប់យ៉ាង

ច្រមុះចាំខាងក្លិនគួរគាប់

អណ្តាតចាំខាងរសឱជា

កាយចាំសម្ផស្សច្បាស់ចំៗ

មនុស្សសត្វតែងកូចកត់ចំណាំ

៦នេះឯងព្រះភគវា

ទីបួនសង្ខារការចាត់ចែង

គឺបាបនិងបុណ្យហើយគួរកាន់

ខន្ធនេះឈ្មោះថាសង្ខារខន្ធ

ទៅតាមគំនិតគិតចាត់ចែង

ទី ៥ វិញ្ញាណ ៦ ផ្នែក

សព្វសត្វទាំងឡាយតាមបរមត្ថ

អង្គព្រះភគវីតហៅរូបក្ខន្ធ ។

ដែលផ្តងអារម្មណ៍តាមថ្នាក់ជាន់

ជាគ្រឿងកំណាន់ទាំងពុទ្ធិ ។

ត្រអាលចូលជ្រកមកលុយលុក

មិនសុខមិនទុក្ខឧបេក្ខា ។

បីយ៉ាងនេះហោងក្នុងរូបា

ហៅថាវេទនាខន្ធនោះឯង ។

ចំណាំអារម្មណ៍តាមតំណែង

ខ្លីវែងតូចធំក៏ចាំជាប់ ។

ត្រចៀកចាំខាងប៉ែកសូរស័ព្ទ

មិនគាប់ក៏ចាំឥតច្រឡំ ។

នានាអាចចាំតាមគ្រឿងផ្សំ

ចិត្តចាំអារម្មណ៍ផងនានា ។

ចងចាំអារម្មណ៍តាមទ្វារា

ឱ្យឈ្មោះហៅថាសញ្ញាខន្ធ ។

តាក់តែងនូវហេតុទាំង ៣ ជាន់

ទាំងឈានសោភ័ណក៏តាក់តែង ។

តាក់តែង ៣ ជាន់ដូច្នោះឯង

ដូចបានសំដែងមកនេះណា ។

ចែកជាចំណែកតាមទ្វារា

ចក្ក សោតៈ និងយានា	ជីវ្ហា កាយា មនោរម្មណី ។
ដឹងរូបសម្លេងដឹងកិរិយា	សម្មស្សវដៃលប៉ះមកចំៗ
ទ្វារ ៦ នេះព្រះអភិធម្ម	ហៅចំឈ្មោះថាវិញ្ញាណខន្ធ ។
ខន្ធ ៥ នេះជាអនិច្ចំ	ទុក្ខអនត្តាជៀងជាក់ស្មាន់
តែមនុស្សនិងសត្វតែងគូចកាន់	ឱ្យរូបក្នុងខ្សែងគ្រប់គ្នា ។
តែរូបមិនស្ថិតស្ថេរទៀងទាត់	មិនសុខប្រាកដដូចប្រាថ្នា
មនាតែនិព្វានទើបសុខា	ឥតជាតិជរាមរណៈឡើយ ។

បទពិចារណា បណ្ឌិត្យ!

សិរិឱន

បទព្រហ្មគីតិ

សិរិឱនលំទោនកាយ	ហត្ថាថ្វាយបង្គំផ្គង់
ចិត្តស្មោះចំពោះត្រង់	អង្គព្រះមុនិន្ទពិនលោកា ។
កាលទ្រង់គង់នៅឡើយ	ព្រះគុណអើយតែងមេត្តា
ប្រោសសត្វមនុស្សទេវតា	រាល់វេលាពុំដែលខាន ។
ឥឡូវព្រះពុទ្ធអង្គ	នឹងទ្រាំគង់យូរពុំបាន
យាងចូលកាន់និព្វាន	ខានទូន្មានយើងរាល់គ្នា ។
សាវ័កព្រះជាម្ចាស់	គង់ច្រើនណាស់នៅត្រៀបត្រា
បាត់តែអង្គសាស្តា	ពីគ្រានោះលុះឥឡូវ ។
រឿងនេះសែនវិវេក	គួរសង្វេគពេកណាស់កូរ
ព្រះរូបគង់ច្រង្គើ	សត្វត្រូវពីងយកនិស្ស័យ ។

ពេញបូណ៌វិសាខា	ថ្ងៃនេះណាព្រះម្ចាស់ថ្លៃ
ប្រសូត្រចេញចាកថ្លៃ	និងក្សត្រថ្លៃចេញបព្វជ្ជា ។
បានត្រាស់ពោធិញ្ចាណ	ចូលនិព្វានឋានសោភា
ពេញបូណ៌វិសាខា	មានចរិតបួននោះឯង ។
កាលស្តេចនិព្វានទៅ	សាវ័កនៅគិតកោតក្រែង
រៀបធ្វើគ្រឿងតាក់តែង	រាល់វេលាតែរៀងរាប ។
មកដល់ឥឡូវនេះ	យើងខ្ញុំនេះវិន្ទាក្រាប
នឹកដល់ព្រះទ្រង់ភាព	ជាបិញ្ញលាភទាន់សាសនា ។
ខ្ញុំបានគោរពហើយ	ព្រះគុណអើយខ្ញុំប្រាថ្នា
ទាន់ព្រះមេត្តេយ្យា	ត្រាស់ឯក្រោយដោយប្រពៃ ។
ពាក្យបងបំណងណាត់	កុំបីភ្លាត់ឡើយម្ចាស់ថ្លៃ
សូមទាន់ព្រះមេត្តេយ្យ	គ្រាន់អាស្រ័យទៅនិព្វាន ។

ចប់ បទសិរិនិទ!

សត្តបហាថវន

បទបឋ្យាចក្ក

បឋមំ ពោធិបន្តុំ	ទុតិយំ អនិមិស្សកំ
តតិយំ ចន្ទមំ សេដ្ឋិ	ចតុត្ថំ រតនាយរំ ឧ
បញ្ចមំ អដ្ឋបាលញ្ច	មុច្ឆុវិន្ទេន នដ្ឋមំ
សត្តមំ វាជាយតនំ	សត្តារហំ មុនិ សេចិតំ ឧ
ឯតេ សត្ត បហាថវនា	ជម្ពុទ្ធិបេ បតិដ្ឋិតា
បូជិតា នរទេវេហិ	អហំ វណ្ណាមិ ទុរតោ ឧ

កាល្យបឋ្យាចក្ក

ទី១បល្ល័ង្កដែលព្រះសាស្តា	ចំម្រើនអាណាបានស្សតិ
ទី២ព្រះសានពីដើមពោធិ	ហៅថាអនិមិស្សកចេតិយ ។
ទី៣គឺទីដែលព្រះជិនស្រី	ព្រះអង្គឃ្លាតខ្លីទ្រង់យាងចង្រ្កម
ទី៤គឺទីដែលព្រះបរម	ចំរើនអភិធម្មជាធមិបរមត្ថ ។
ទី៥គឺទីដែលព្រះភគវ័ត	ទ្រង់គង់ស្ងប់ស្ងាត់ក្រោមអជ្ជបាល
ទី៦ទីវិសេសវិសាល	សម្រិតសម្រាលក្បែរស្រះមុច្ឆុលិន្ទ ។
ទី៧គឺទីព្រះមុនិន្ទ	សង្រួមកាយិទ្រិយ៍វាជាយតនា
ទី៨ទាំង៧ដែលពោលនេះណា	ជាទីថ្លៃថ្នាំមានពិតប្រាកដ ។
ក្នុងជម្ពុទ្ធិបនេះជាកំណត់	ប្រាជ្ញលោកសន្តតិហៅថាឋានធំ
ព្រោះជាកន្លែងដ៏ល្អឧត្តម	ជាទីមនោរម្យដល់មនុស្សទេវតា ។
ជាទីសម្រាប់អ្នកមានសទ្ធា	នាំគ្នាវន្តាយកបុណ្យកុសល
ខ្ញុំសូមក្រាបថ្វាយបង្គំឆ្ពោះដល់	ឋានធំនិមិលនោះពីចំងាយ ។

អង្គបហាវ័ន

បទបឋ្យាវគ្គ

បឋមំ សុម្ពិនិវាតំ

ទុតិយំ ពោធិបុគ្គមំ

តតិយំ ធម្មបក្កពុរ

ចតុតំ ធានិលេយ្យកំ ។

បព្ពមំ ច នាឡាភីរ

អង្គមំ ធានិហារិយំ

សត្តមំ វិទេវិពុរ

អង្គមំ បរិនិព្វតំ ។

ឯតេ អង្គ បហាវ័នា

ជម្ពុទិមេ បតិដ្ឋិតា

បូជិតា នរទេវេហិ

អហំ វណ្ណមិ ទូរតោ ។

ការព្យបឋ្យាវគ្គ (កុំប្រឡំហៅការព្យនេះថាពាក្យ៨)

ឋានធំទាំងឡាយ៨កន្លែង

ជាទីស្ងប់ស្ងែងដល់ពពួកសត្វ

ទី១ឧទ្យានជាឋានព្រៃស្ងាត់

គឺព្រៃសាលវ័តន៍ដែលទ្រង់ប្រសូត្រ ។

ទី២ប្រសើរដែលព្រះទ្រង់ស្រូត

ត្រាស់ក្រោមដើមពោធិព្រឹក្សឧត្តម

ទី៣កន្លែងដែលព្រះបរម

សំដែងព្រះធម្មឈ្មោះធម្មចក្រ ។

ប្រោសភិក្ខុ៥អង្គគឺពួកបញ្ចវគ្គ-

គឺយីដែលជាអ្នកបំរើព្រះអង្គ

ដោយព្រះទ័យថ្លែងមិនអាចលះបង់

ហើយយាងតម្រងពីដើមជ្រៃទៅ ។

ទី៤គឺទីដែលទ្រង់គង់នៅ

ក្នុងឋានព្រៃជ្រៅឈ្មោះបាលិលេយ្យ

ទីនោះគ្មានមនុស្សមានតែសត្វព្រៃ

គឺដីរំថ្លែបម្រើព្រះអង្គ ។

ទីគឺទីដែលព្រះពុទ្ធអង្គ

ផ្ទាញ់សត្វទ្រង់នាឡាភីរ

ទីនោះមានមនុស្សបែកពួកជាទ្វី

ទៅមើលពិធីនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។

ទី៦កាលព្រះសព្វញ្ញត-

ញ្ញណជាមកដំត្រលោកាចារ្យ

ផ្ទាញ់និគ្រន្តដោយបាដិហារ្យ

ឈ្នះល្បីអស្ចារ្យគ្មាននរណាដល់ ។

ទី៧កាលព្រះទេសពល	គង់លើមណ្ឌលថ្មព្រះឥន្ទ្រា
ទ្រង់បានសំដែងនូវព្រះធម្មា	ប្រាកដនាមថាធម៌អភិធម្ម ។
សងគុណមាតាដែលមានគុណធំ	លើព្រះបរមសម្មាសម្ពុទ្ធថ្លៃថ្លា
ទី៨កាលព្រះសាស្តា	ផ្ទុំក្រោមដើមសាលព្រឹក្សទាំងគូ ។
ពេលនោះឯងហើយព្រះសព្វញ្ញ	ព្រះអង្គជាគ្រូយាងចូលនិព្វាន
ឋានធំ៨កន្លែងនេះមាន	ប្រតិស្ឋានជម្ពូទ្វីបា ។
ជាទីដែលពួកមនុស្សនិងទេវតា	មានចិត្តជ្រះថ្លាក្នុងទៅយង់យល់
ខ្ញុំសូមឱនកាយបង្គំឆ្ពោះដល់	ឋានធំនិមល៨នោះឯង
សូមសុខចម្រើនកើតយូរអង្វែង	ទុក្ខទោសចំបែងកុំកើតមានឡើយ ។

ចប់ ថ្ងៃទី១!

រសទាំងពួងមានរនៃខន្ធជាដើមក្តី រសនៃសុធាភោជនរបស់ទេវតាយ៉ាងឧក្រិដ្ឋក្តី ជាបច្ច័យ នាំឱ្យលិចលង់ទៅ ត្រដាបត្រដួសក្នុងសង្សារវដ្តហើយសោយនូវសេចក្តីទុក្ខច្រើន ចំណែករសនៃធម៌ ពោលគឺ ពោធិបក្ខិយធម៌ ៣៧ ក្តី លោកុត្តរទាំង ៩ ក្តី ប្រសើរជាង ដូចនេះបានជាព្រះអង្គសំដែងថា ធម្មរស ឈ្នះអស់រសទាំងពួង ។

សូមជូនពរទាំងឡាយ ៥ ប្រការគឺ: អាយុ, វណ្ណៈ, សុខៈ, ពលៈ និង បដិភាណៈ ចូរចំរើនក្នុង ព្រះពុទ្ធសាសនា កុំបីក្លាយទៅជាបការៈដទៃឡើយ ។

ចប់ តំណាង !!!

*****

ពុទ្ធិភសមាគមខេមរេមណ្ឌល អូត្តាវ៉ា

Bodhikaram Temple, 1197 Deer Park Road, Ottawa, ON, Canada, K2E 6H5
www.bodhikaram.com